

Monitoring médií

1. 5. – 31. 5. 2012

evropský
sociální
fond v ČR

EVROPSKÁ UNIE

OPERAČNÍ PROGRAM
LIDSKÉ ZDROJE
A ZAMĚTNANOST

PODPORUJEME
VAŠI BUDOUCNOST
www.esfcr.cz

Název: Na Smetanově ulici má být chráněné bydlení
Zdroj: Mladá fronta Dnes
Datum: 02.05.2012
Str.: 4
Číslo: 103
Rubrika: Kraj Zlínský
Autor: (ich)
Odkaz: <http://zpravy.idnes.cz/mfdnes.asp>
Zkratka zdroje: DCMF

Klíčová slova: chráněného, bydlení

Na Smetanově ulici má být chráněné bydlení

Krátce

VSETÍN Kraj zvažuje vybudování **chráněného bydlení** pro šest dospělých lidí s lehkým mentálním postižením v rodinném domě na Smetanově ulici ve Vsetíně. Bydlet by tam měli současní klienti Domova pro osoby se zdravotním postižením ze Zašové. "Mají drobné zdravotní handicapy a stejné právo jako jejich vrstevníci žít normálním způsobem života, a ne v ústavu na okraji společnosti," uvedla radní Taťána Nersesjan.

Název: Služby musejí jít za dětmi. Ne děti za nimi
Zdroj: Hospodářské noviny
Datum: 02.05.2012
Str.: 3
Číslo: 86
Rubrika: Téma
Autor: Kateřina Čopjaková
Odkaz: <http://www.hn.iHNed.cz/>
Zkratka zdroje: DCHN

Klíčová slova: sociální (5), sociálních (3), sociálního (2), ústavů (2), péče, sociálně, ústavy, ústavech

Služby musejí jít za dětmi. Ne děti za nimi

Miloslav Macela, ředitel odboru rodiny na MPSV

Rozhovor

Když Miloslavu Macelovi na stole před čtyřmi lety přistála šedá brožura se statistikou ministerstva vnitra, která tvrdila, že až 56 procent dětí vychovaných v dětských domovech v dospělosti spáchá trestný čin, rozcílil se. "Řekl jsem si, že systém je zjevně špatně a nikdo s tím nic nedělá," vzpomíná

Miloslav Macela, dlouholetý radní za KDU-ČSL v Pardubickém kraji a nyní ředitel odboru rodiny a ochrany práv dítěte. Začal podporou neziskových organizací na krajské úrovni a nepřestával bombardovat ministerstva dotazy. Až si jej nastupující ministr práce a **sociálních** věcí Jaromír Drábek povolal k sobě na úřad.

- Co je největší změnou, kterou novela přinese?

Možná to není ani zákon jako takový, ale samotná změna přístupu. Musíme nastavit celý systém směrem k prevenci. My na jedné straně máme velmi málo služeb, které pracují s rodinami, a na druhé propracovaný systém ústavní **péče**. Právě do ní směřujeme více než polovinu všech finančních prostředků. Celá ta velká změna spočívá v tom, že bychom ty peníze dostali na začátek a pracovali za ně s rodinami, které naši pomoc potřebují.

- Co k tomu potřebujete?

Musí jinak začít pracovat orgány **sociálně**-právní ochrany, musí jinak začít pracovat soudy. Ale pořád je ta změna celospolečenská: musíme dát prioritu tomu, co je pro děti nejdůležitější, tedy přirozeným vztahům. Ano, my víme, že je ta rodina problémová, zadlužená, že se bez pomoci neobejde, ale pořád miluje své dítě a nejlepší cesta je té rodině pomoci, aby v ní dítě mohlo zůstat. A to je o přístupu každého **sociálního** pracovníka.

- Jak ale chcete přístup **sociálních** pracovníků, kteří často raději dítě odeberou, aby byli před případnými problémy krytí, změnit?

Novela přinese jasné pokyny, jak mají **sociální** pracovníci postupovat, i to, jak bude jejich postup kontrolován. Dnes víme, že se **sociální** pracovníci rozhodují hodně intuitivně, to je špatně. U každého dítěte bude vypracováno individuální řešení a práce bude průběžná. Dnes se s rodiči poté, co jim odeberou dítě, dál nepracuje. Rodiče musejí hledat pomoc jinde, to se změní. **Sociální** pracovník bude dále pracovat s rodiči – společný cíl, kterého chceme dosáhnout, je, aby dítě vyrůstalo v rodině.

- Česko bylo opakovaně kritizováno mezinárodními soudy a institucemi, že odebírá děti rodinám, které nemají kde bydlet a jsou v situaci, kdy si komerční bydlení dovolit nemohou. Jak **sociální** pracovník pomůže takovým rodičům?

Bez **sociálních** bytů se nepohneme. **Sociální** bydlení řeší paralelně ministerstvo pro místní rozvoj s tím, že do 30. června má vláda předložit řešení **sociálního** bydlení.

- To znamená rušení **ústavů** a ztrátu pracovních míst...

Jistě. Počítáme s tím, že **ústavy** zůstanou částečně zachovány, ale ne v takové monstrpodobě jako teď. Ale hlavní idea je, že služby půjdou za dětmi, ne opačně, jak tomu bylo doteď. Většina personálu v kojeneckých **ústavech** jsou zdravotní sestry. Plán je takový, že dostanou k dispozici vozy a budou jezdit vypomáhat do rodin, kde se narodí postižené dítě. Zároveň se vychovatelé z dětských domovů mohou stát profesionálními pěstouny.

- Kolik bude celá změna systému stát?

Toto není o penězích. Je to, jako byste měli produkt, který se ukázal zcela nefunkční, tak přesunete peníze na jeho výrobu jinam, abyste dosáhli kýženého výsledku. My prostředky, které dáváme na ústavní výchovu, přeneseme k rodinám. Další náklady budou hrazeny z evropských strukturálních fondů.

Foto: Změna myšlení Není to jen o rušení **ústavů**, musí se změnit celý přístup, říká Macela.
foto: profimedia/MF Dnes – Radek Kalhous

O autorovi: Kateřina Čopjaková, katerina.copjakova@economia.cz

Název: Postižené chtějí z ústavů přestěhovat do bytů a domků
Zdroj: Chrudimský deník
Datum: 04.05.2012
Str.: 2
Číslo: 105
Rubrika: Pardubický kraj
Autor: LUKÁŠ DUBSKÝ
Odkaz: <http://chrudimsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VHVC
Vyšlo také v: Orlický deník; Pardubický deník; Svitavský deník

Klíčová slova: Národního, centra, podpory, transformace, sociálních, služeb

Postižené chtějí z ústavů přestěhovat do bytů a domků

Téma Deníku: transformace sociálních služeb

Transformace sociálních služeb se v Pardubickém kraji účastní ústav ve Slatiňanech

Pardubice/Slatiňany – Začlenit postižené lidi do života a nenechávat je za zdmi ústavů. To je hlavní cíl transformace sociálních služeb v České republice. Pilotního projektu se účastní také ústav ve Slatiňanech.

"Transformace je vlastně změna života, musí se změnit způsob myšlení všech zúčastněných. Do pilotního projektu se zapojí dvaatřicet zařízení poskytujících sociální služby, z toho dvacet jedna organizací bude čerpat podporu z evropských fondů," uvedla Daniela Lusková z Ministerstva práce a sociálních věcí.

Cílem je zapojení do normálního života

A v čem tedy transformace spočívá? Klienti z ústavů by měli být více zapojeni do normálního života. Jeden příklad za všechny: klientka jednoho ústavu sociální péče, která byla v zařízení od svých čtyř let, dostala příležitost bydlet v samostatném bytě. Pouze několikrát za týden za ní dochází pečovatelka, které navíc postižená žena začala hlídat děti. Získala tak sebevědomí a má i odpovědnost

za druhé.

"Život v ústavu je handicapem. Většinatěchto zařízení je obehnána dvoumetrovou zdí a stojí někde na okraji města. Ti postižení jsou pak úplně izolovaní. Lidé pak mají pocit, že je na nich něco nebezpečného," podotkl Milan Šveřepa, vedoucí **Národního centra podpory transformace sociálních služeb**. Ke snižování počtu lidí v ústavech se připojil také Pardubický kraj.

"Řízejeme devět organizací sociální péče, z toho sedm jsou ústavy, ve kterých je umístěno kolem 900 lidí. Ve Slatiňanech se ovšem nyní někteří klienti přestěhovali do domků vedle ústavu, kde jich bydlí devět, nebo do bytu, kde jsou čtyři. Zdravotní stav těchto klientů se zřetelně zlepšil a o umístění do chráněného bydlení je mezi nimi obrovský zájem," nechala se slyšet vedoucí odboru sociálních věcí Pardubického kraje Helena Zahálková.

Investice na chráněné bydlení vyjdou na asi 180 milionů korun, z toho osmdesát pět procent budou tvořit dotace Evropské unie.

Na nádraží je výstava fotografií

Součástí podpory transformace sociálních služeb je rovněž výstava tematických fotografií nazvaná Život místo ústavu. Jejím autorem je známý fotograf Jindřich Štreit a k vidění je na pardubickém vlakovém nádraží (viz foto).

"Téma fotografuji již mnoho let. Mohu porovnat, jak fungovala sociální péče v minulých letech a mám rovněž porovnání se zahraničím. Myslím, že situace se tady začala po roce 1989 hodně měnit k lepšímu. Osobně považuji vytváření skutečného domova místo života v ústavu za ten nejlepší možný cíl a velmi jej podporuji," uvedl fotograf Jindřich Štreit.

Jindřich Štreit

Český fotograf, narodil se 5. září 1946 ve Vsetíně. V letech 1974 – 1977 absolvoval Školu výtvarné fotografie. Od roku 1967 realizoval přes 850 samostatných výstav v řadě zemí Evropy i v zámoří. Vyhlášenou formou neoficiální kultury se v osmdesátých letech staly jeho vernisáže českých a slovenských umělců. Část své práce soustavně věnuje podpoře humanitární činnosti.

Název: Konec děčáků
Zdroj: Pátek Magazín LN
Datum: 04.05.2012
Str.: 18
Číslo: 18
Rubrika: Téma
Autor: Marta Švagrová
Odkaz: <http://www.lidovky.cz>
Zkratka zdroje: CYL_

Klíčová slova: péče (23), péči (10), ústavy (3), sociálních (2), sociální (2), ústavu, ústavů
Konec děčáků

Do roku 2014 mají v České republice zaniknout kojenecké **ústavy**, za další dva roky i většina dětských domovů. Všechny děti mladší dvanácti let – včetně těch postižených nebo již v dětství páchajících trestnou činností – by měly najít místo v pěstounských rodinách.

Mám dvě holčičky, které neslyší," vypráví pěstounka sedmi přijatých dětí Jana Frantíková a připomíná, že všechny děti, které potřebují náhradní rodinu, za sebou mají nějakou ne právě obvyklou minulost. "O každém z nich se dá mluvit jako o dítěti s raným traumatem. Každé je něčím specifické a má nějaký svůj problém, s nímž je potřeba počítat a pracovat."

Energická matka vypravuje, jak s šestiletou holčičkou, která do té doby vyrůstala v dětském domově, šly na nákup. Měla si vybrat jogurt, jaký má ráda. "Vyděšeně zjistila, že existuje řada jogurtů, různé druhy. V domově měli prostě jogurt, ten dostali a snědli. Ona byla z té možnosti výběru naprosto šokovaná a nevěděla si rady." * * * "V naší rodině vyrůstá nebo vyrůstalo šest dětí. Některé se nám narodily a některé jsme potkali," popisuje lékařka a pěstounka Dagmar Zezulová. "Nejprve se nám narodili dva synové. První dítě do pěstounské **péče** jsme přijali, když bylo synům sedm a devět let, šlo tehdy o sedmiapůlletou holčičku. Další, čtyřletou, jsme přijali za rok a půl. Další dva, dvanáctileté děvče a šestnáctiletý chlapec, k nám přišli přes takzvanou hostitelskou **péči**. Jde o formu přátelství s dítětem z dětského domova, která se časem změnila v pěstounskou **péči**. Samozřejmě jsme děti přijímali jako pár, jako rodina. Nejsou to jenom moje děti, jsou naše. Všechny měly za sebou strádání v původní rodině a pár let ústavní **péče**. Všechny měly nějaké problémy – zdravotní nebo výchovné. A všechny měly vzpomínky."

Dagmar Zezulová pak vysvětluje, jak důležité pro děti, které přicházejí do pěstounských rodin, bývá hledání vlastních kořenů: "Nejprve jsem zahájila pátrání po Sašenčině mamince. Saša chtěla vědět, jak vypadá, jestli je hezká a jestli má dlouhé vlasy. Zašla jsem na sociálku, jestli náhodou není někde její fotka. Nebyla. Proč se na tohle nemyslí? Vždyť přece děti chtějí vědět, jak vypadají jejich rodiče. Napsala jsem to do zprávy – a po několika měsících mi přišla pozvánka k soudu, kde mi předali informace o Sašině rodině. Získala jsem adresu Sašiny babičky. Uvědomila jsem si, že někde žije žena, Sašina babička, možná na ni myslí, představuje si, jak asi vypadá její vnučka, možná myslí na všechno, co spolu mohly prožít. Napsala jsem jí o Sašence – jak je mimořádná, čistá a ryzí a jak ji máme rádi. A že by ráda viděla svoji maminku aspoň na fotografiích. Do dopisu jsem vložila fotky, jak Sašenka rostla, a poprosila o fotografie biologické maminky. Za týden přišel dopis pro Sašenku. A byly v něm fotografie – maminka jako batole, jako malá holčička, maminka s bráškou, maminka v nemocnici, maminka jako nevěsta... "Vypadá úplně jako ty," řekl Saše náš táta. "Ne, zavrtěla hlavou, "vypadá jako moje maminka." * * * Proti rozhodnutí vlády převést **péči** o děti z dětských domovů do nových rodinných center a zejména náhradních a pěstounských rodin se zvedla vlna odporu. Podle kritiků je tato změna především unáhlená, systém nelze tak rychle transformovat. "Praxe, která tady má tradici desítky let, žádné takové změny nevyžaduje," prohlásila poslankyně ČSSD Milada Emmerová. Jenže stávající situace je podle ředitele odboru rodiny a dávkových systémů ministerstva práce a **sociálních** věcí Miloslava Macely alarmující. "To, co se v České republice děje ve věci ochrany práv dítěte, zdejší společnost možná jako velký průšvih nevnímá, ale průšvih to je. Když mám informaci, že sedmdesát procent prodejců Nového Prostoru vyrůstalo v dětském domově nebo že každé čtvrté dítě, které prošlo dětským domovem, a osmdesát procent těch, které prošly výchovnými **ústavy**, spáchalo v dospělosti podle statistiky ministerstva vnitřní trestný čin, dojde mi, že je asi něco špatně."

Podle Miloslava Macely **ústavy** neplní svou funkci. Upozorňuje také, že EU, OSN, UNICEF a další

mezinárodní organizace doporučují České republice zrušení traumatizující ústavní péče (v západoevropských zemích existuje obvykle už jen náhradní rodinná péče ve formě pěstounských rodin).

Další cestou je návrat dětí do jejich biologických rodin. "Z každodenní praxe je vidět, že řada rodin by o děti nemusela přicházet, kdyby se jejich sociální situace řešila efektivněji a s větším předstihem," vysvětluje Miloslav Macela. Někdy by pomohlo – třeba pomocí pěstounské péče – pouze překlenout dočasnou kritickou situaci v rodině a po čase, když se zlepší, mohlo by se dítě vrátit do původního prostředí. Jenže za stavu, jaký u nás panuje, se neřeší nic, krize se prohlubují a následky jsou fatální. Uvedené statistiky jsou podle Miloslava Macely důkazem neutěšeného stavu. Přitom rodiny i jednotlivci, kteří jsou ochotni dětem v sociální, zdravotní nebo citové nouzi pomoci, existují.

Dlouholetá učitelka v mateřské škole Míla Odvářková měla po odchodu starších dcer z domova pocit, že by ještě mohla pro někoho vykonat něco zásadního. Vysvětlila své nejmladší šestileté dceři, jak by se změnil jejich život, kdyby k nim přibyla ještě mladší holčička, a déle než půl roku si představovala, jak to bude vypadat, až jich bude doma o jednoho víc. Teprve pak se definitivně rozhodla: "Protože jsem byla sama se začínající školačkou, usoudila jsem, že zvládnou dítě maximálně s lehčí smyslovou vadou, což jsem v dotazníku také poznamenala: Že bych ráda přijala holčičku asi čtyřletou, nejlépe právně volnou. Poté jsem prošla psychologickými testy a následně také přípravou pro budoucí pěstouny. Nejprve jsem si říkala, k čemu to – vždyť celý život pracuji s dětmi a mám tři vlastní. Teprve později jsem pochopila, že příprava je nutná."

Po čase přišla nabídka: "V jednom dětském domově by prý byla holčička téměř šestiletá – ale s lehčí vadou. Prý chodí někdy po špičkách a má snížený intelekt, v rodině ale jistě udělá pokroky a možná bude schopná chodit do normální základní školy. Souhlasila jsem, nadšená, že jsme se konečně po tři čtvrtě roce dočkaly," vzpomíná Míla Odvářková.

Nebylo to však snadné. Poté, co si holčičku přivezla domů, zjistila, že neumí vyslovovat a máslo v ní zásobu miminek. Slovem "koláč" označovala vše od koláče přes rohlík, housku až po chleba, "kako" bylo pití od kakaa přes čaj až po šťávu, místo slziček měla "blečky", náplast byla "bebí", když chtěla pít z hrníčku, chtěla "dudák", místo kalhot říkala "pupačky" (dupačky).

"Jakmile se jí něco jen malinko nelíbilo, škrábala, kousala, silně štipala, rozháněla se prudce lokty, vydávala skřeky a šklebila se. Tohle chování ale postupně ustávalo, s tím, jak získávala jistotu domova, pocit zázemí a bezpečí."

Postupem času se z "lehkého snížení intelektu", jak dítě charakterizovali v dětském domově, vyklubalo těžké zdravotní postižení. "Takže nám nastaly pravidelné kontroly u pěti odborných lékařů," popisuje Miloslava Odvářková. Nakonec byla postavena před zásadní rozhodnutí. "Abych měla na holčičku více času, rozhodla jsem se opustit povolání, které jsem měla velmi ráda, a zůstala doma." * * * Mají-li být do roku 2016 všechny děti mladší dvanácti let z dětských domovů umístěny v rodinných centrech a zejména v pěstounských rodinách, je zřejmé, že bude potřeba mnohem víc lidí, jako je Míla Odvářková (hovoří se o 700 nových pěstounech). Stát je teď bude podle Miloslava Macely hledat, uvažuje se také o navýšení pěstounské odměny.

Pardubické občanské sdružení Amalthea, které pomáhá rodinám pěstounů, má vlastní koncepci tipování, přípravy i následné podpory pěstounů. "Studovali jsme různé modely, anglické, skotský, polský, inspirovali jsme se také na Slovensku," říká ředitel sdružení David Svoboda s tím, že na základě těchto zkušeností pak sestavili metodiku, která vyhovuje zdejšími podmínkám. "Jenže děti na celém světě mají stejné potřeby, takže se velmi podobně připravují i pěstouni."

Podle Davida Svobody musí být jejich výběr natolik kvalitní, aby se na minimum omezilo riziko, že pěstouni pod tíhou prvních potíží selžou. Pěstounská péče není adopce a její rizika jsou specifická. Dítě

náhradním rodičům nepatří, pěstouni by mu proto měli umožnit kontakt s jeho původní rodinou, alespoň je-li to možné.

Je také důležité zkoumat motivaci zájemců o pěstounskou péči, aby nedocházelo k citové deprivaci náhradních rodičů, kteří třeba "jen" chtěli dítě, a neuvědomili si, že jejich prvořadým úkolem není uspokojit svou potřebu, ale pomoci dítěti překlenout kritickou situaci, a to třeba jen na určitou dobu. Důležité také je, jak na nápad přijmout cizí dítě do vlastní rodiny, reaguje partner. "Při rozhodování o tom, jestli si vzít děti do náhradní rodinné péče, je nejdůležitější, aby šlo o svobodnou vůli obou partnerů," zdůrazňuje MUDr. Dagmar Zezulová. "Obvykle je jeden z páru iniciátorem myšlenky a druhý ji přijímá. Je však velkou chybou domnívat se, že když partnera teď nějak, ukecám', časem si zvykne." * * * "Pěstounská péče je jakousi zakázkou státu, která ale není blíže specifikovaná a nejsou pro ni vytvořeny adekvátní podmínky," vysvětluje MUDr. Dagmar Zezulová. "Proto je stále pěstounská péče motivována především láskou k dětem a touhou pomoci. Nemyslím si, že je to špatná motivace, ale trochu zlepšit by se podmínky pěstounů přece jen mohly."

V čem vidí zkušená pěstounka hlavní nedostatky?

- Chybí dostatek odborníků na problematiku rané deprivace.
 - Po přijetí dítěte do rodiny chybí pomoc s vyřizováním "papírů". Mnohdy nejsou pěstouni ani správně informováni, co mají zařídit a na co mají nárok.
 - Nejsou vyjasněny kompetence biologických rodičů, např. při nutnosti lékařského ošetření dítěte či při vyšetření v pedagogickopsychologické poradně.
 - Pokud je dítě problémové (dojde na krádeže, podvody, poškozování cizí věci), nejsou pěstouni nijak chráněni.
 - V případě dítěte, jehož rodiče zemřeli, je při pobytu v ústavu ukládán sirotčí důchod do banky. V pěstounské péči nahrazuje tato částka výživné – dítě v pěstounské péči je tak oproti tomu v dětském domově ekonomicky znevýhodněno.
- Nakonec Dagmar Zezulová popisuje paradoxní situaci, do níž se mnozí pěstouni dříve či později dostanou. "Pokud dítě v pěstounské péči doroste a nenajde práci, což je velmi časté, není nijak řešena jeho situace. To znamená, že nemá nárok na širší spektrum sociálních dávek, protože se při jejich vyměřování bere v potaz příjem všech členů domácnosti, a to bez ohledu na fakt, že bývalí pěstouni nemají vůči tomuto dítěti vyživovací povinnost. Pěstounská péče se tak stává pastí: Poslat dítě na ulici, aby nárok získalo, znamená popření citových pout a zmaření dlouholeté práce. Jeho ponechání doma, tedy na stejné adrese, na níž dosud žilo, bere pěstounům jakoukoliv možnost chránit se například před vymáháním dluhů." *

Kolik dětí a pěstouni dostanou?

- Každý, kdo pochybuje o čistých úmyslech lidí, kteří si ke své rodině přibírají starost o další, většinou problémové dítě, by si měl uvědomit, že finanční příspěvky na výživu a výchovu kompenzují dětem a pěstounům obvyklá vydání, jaká rodiny s dětmi běžně mají. Zbohatnout se z nich rozhodně nedá. Pěstouni s více často zdravotně postiženými dětmi musí většinou opustit své povolání. Je také třeba zdůraznit, že i v té nejnákladnější variantě je pěstounská péče o hodně levnější než péče institucionální. * Systém péče o ohrožené děti stojí ČR ročně celkem 6,5 miliardy korun. Na ústavní péči z toho připadá 3,5 miliardy, dávky na pěstounskou péči a další formy podpory pěstounů představují 2,4 miliardy korun. * Osvojení neboli adopce je z hlediska právního postavení dítěte

nejvýhodnějším typem náhradní rodinné **péče**, protože právní postavení osvojeného dítěte je stejné jako postavení dítěte vlastního. Podmínkou osvojení je tzv. právní uvolnění. Ročně bývá v ČR osvojeno asi 500 dětí. Osvojitelé mají stejnou rodičovskou zodpovědnost jako při výchově vlastního dítěte, to znamená, že zanikají všechna vzájemná práva a povinnosti mezi dítětem a jeho původní rodinou. * Na rozdíl od osvojení dítě svěřované do pěstounské **péče** nemusí být právně volné. Pěstoun není zákonným zástupcem dítěte a k dítěti nemá vyživovací povinnost. Stát proto na výživu dítěte v pěstounské **péči** přispívá částkou, která představuje přibližně 1,3 životního minima. Ročně bývá v ČR do pěstounské a poručenské **péče** svěřováno kolem 700 dětí, z toho zhruba polovinu představují děti přecházející od rodičů do **péče** příbuzných. Kolem 350 dětí bývá do pěstounské **péče** umístováno z **ústavů**. * Dítě svěřené do pěstounské **péče** má nárok na příspěvek, z něhož jsou hrazeny osobní potřeby dítěte. U dětí do šesti let jde o sumu od 4002 do 5394 Kč (podle stupně závislosti), od šesti do patnácti let je rozmezí 4922 až 6634 Kč a od 15 do 26 let 5635 až 7595 Kč. * Pěstoun má nárok na odměnu za výkon **péče**. Příspěvek se řídí počtem dětí, o které pečuje: Jestliže jde o jedno dítě, náleží mu příspěvek 3410 Kč, pokud o dvě děti, dostane 6820 Kč; **péče** o tři děti nebo jedno závislé na pomoci jiné osoby ve vyšší stupni postižení představuje částku 18 755 Kč. Pečuje-li pěstoun o čtyři přijaté děti, dostane 20 460 Kč. * Pěstoun má také nárok na jednorázový příspěvek při převzetí dítěte. Jeho účelem je přispět na nákup potřebných věcí pro dítě přicházející do náhradní rodinné **péče**. Výše je stanovena pevnými částkami podle věku dítěte – do šesti let osm tisíc, od šesti do patnácti let devět tisíc, od 15 do 26 let deset tisíc korun. (zdroj: portál MPSV)

Foto archiv M. Odvářkové

Foto: Holčičky Míly Odvářkové na procházce v parku.

Foto: Výlet ke koním.

Foto archiv M. Odvářkové

Foto: Oslava šestých narozenin dívky, kterou bývalá učitelka v mateřské škole přijala do pěstounské **péče** (na snímku vlevo).

Foto: Mladá slečna. Dívka, kterou Míla Odvářková přijala do rodiny jako šestiletou, letos v zimě na maškarním bále.

Foto: Lékařka a pěstounka Dagmar Zezulová.

Foto archiv M. Odvářkové

Název: Postižené chtějí z ústavů přestěhovat do bytů a domků
Zdroj: Chrudimský deník
Datum: 04.05.2012
Str.: 2
Číslo: 105
Rubrika: Pardubický kraj
Autor: LUKÁŠ DUBSKÝ
Odkaz: <http://chrudimsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VHVC

Vyšlo také v: Orlický deník; Pardubický deník; Svitavský deník

Klíčová slova: transformace (7), sociálních (7), služeb (5), sociální (4), služby

Postižené chtějí z ústavů přestěhovat do bytů a domků

Téma Deníku: **transformace sociálních služeb**

Transformace sociálních služeb se v Pardubickém kraji účastní ústav ve Slatiňanech

Pardubice/Slatiňany – Začlenit postižené lidi do života a nenechávat je za zdmi ústavů. To je hlavní cíl **transformace sociálních služeb** v České republice. Pilotního projektu se účastní také ústav ve Slatiňanech.

"**Transformace** je vlastně změna života, musí se změnit způsob myšlení všech zúčastněných. Do pilotního projektu se zapojí dvaatřicet zařízení poskytujících **sociální služby**, z toho dvacet jedna organizací bude čerpat podporu z evropských fondů," uvedla Daniela Lusková z Ministerstva práce a **sociálních** věcí.

Cílem je zapojení do normálního života

A v čem tedy **transformace** spočívá? Klienti z ústavů by měli být více zapojeni do normálního života. Jeden příklad za všechny: klientka jednoho ústavu **sociální** péče, která byla v zařízení od svých čtyř let, dostala příležitost bydlet v samostatném bytě. Pouze několikrát za týden za ní dochází pečovatelka, které navíc postižená žena začala hlídat děti. Získala tak sebevědomí a má i odpovědnost za druhé.

"Žít v ústavu je handicapem. Většinatěchto zařízení je obehnána dvoumetrovou zdí a stojí někde na okraji města. Ti postižení jsou pak úplně izolovaní. Lidé pak mají pocit, že je na nich něco nebezpečného," podotkl Milan Šveřepa, vedoucí Národního centra podpory **transformace sociálních služeb**. Ke snižování počtu lidí v ústavech se připojil také Pardubický kraj.

"Zřizujeme devět organizací **sociální** péče, z toho sedm jsou ústavy, ve kterých je umístěno kolem 900 lidí. Ve Slatiňanech se ovšem nyní někteří klienti přestěhovali do domků vedle ústavu, kde jich bydlí devět, nebo do bytu, kde jsou čtyři. Zdravotní stav těchto klientů se zřetelně zlepšil a o umístění do chráněného bydlení je mezi nimi obrovský zájem," nechala se slyšet vedoucí odboru **sociálních** věcí Pardubického kraje Helena Zahálková.

Investice na chráněné bydlení vyjdou na asi 180 milionů korun, z toho osmdesát pět procent budou tvořit dotace Evropské unie.

Na nádraží je výstava fotografií

Součástí podpory **transformace sociálních služeb** je rovněž výstava tematických fotografií nazvaná Život místo ústavu. Jejím autorem je známý fotograf Jindřich Štreit a k vidění je na pardubickém vlakovém nádraží (viz foto).

"Téma fotografuji již mnoho let. Mohu porovnat, jak fungovala **sociální** péče v minulých letech a mám rovněž porovnání se zahraničím. Myslím, že situace se tady začala po roce 1989 hodně měnit k lepšímu. Osobně považuji vytváření skutečného domova místo života v ústavu za ten nejlepší možný cíl a velmi jej podporuji," uvedl fotograf Jindřich Štreit.

Jindřich Štreit

Český fotograf, narodil se 5. září 1946 ve Vsetíně. V letech 1974 – 1977 absolvoval Školu výtvarné fotografie. Od roku 1967 realizoval přes 850 samostatných výstav v řadě zemí Evropy i v zámoří. Vyhlášenou formou neoficiální kultury se v osmdesátých letech staly jeho vernisáže českých a slovenských umělců. Část své práce soustavně věnuje podpoře humanitární činnosti.

Foto:

Název: Putovní výstava pod názvem Z ústavu do života
Zdroj: Moravskoslezský deník
Datum: 04.05.2012
Str.: 64
Číslo: 105
Rubrika: Příloha - Moravskoslezské listy
Odkaz: <http://www.moravskoslezsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VSWD
Vyšlo také v: Bruntálský a Krnovský deník; Frýdecko-Místecký a Třinecký deník; Havířovský deník; Karvinský deník; Opavský a Hlučínský deník; Novojičínský deník

Klíčová slova: transformace (5), služeb (4), sociálních (3)

Putovní výstava pod názvem Z ústavu do života

Na Krajském úřadu Moravskoslezského kraje v prostorách předsálí místnosti zastupitelstva je k vidění putovní výstava s názvem Z ústavu do života, která potrvá do konce května. Výstava pak bude pokračovat v Opavě, Bruntále, Karvině, Novém Jičíně a Frýdku-Místku.

V rámci individuálního projektu Podpora procesu transformace pobytových sociálních služeb v Moravskoslezském kraji vznikla fotodokumentace zachycující proces transformace v příspěvkových organizacích našeho kraje. Fotografka Pavla Herzánová dokumentovala život uživatelů pobytových sociálních služeb a sledovala změny, ke kterým dochází díky procesu transformace. "Vyzdvihnout lidskost v pravém slova smyslu, která je v každém z nás bez ohledu na zdravotní postižení, na to, kde a v jakém prostředí žijeme," říká autorka působivých fotografií.

Transformace pobytových sociálních služeb se stala v Moravskoslezském kraji jednou ze stěžejních oblastí, prostřednictvím které dochází ke zvýšení kvality života lidí s postižením. Naším spoluobčanům chce umožnit žít v prostředí, které pro ně bude opravdovým domovem, s podporou nejen profesionální, ale i přirozenou, jako je rodina, přátelé či sousedé. Náměstek hejtmána Svatomír Recman (KSČM), který převzal záštitu nad putovní výstavou, připomněl smysl transformace: "Umožnit lidem s postižením žít život v běžném přirozeném prostředí s využitím komunitních služeb, jako je podpora samostatného bydlení, chráněné bydlení, osobní asistence či podporované zaměstnávání. Život lidí s postižením musí být srovnatelný se životem jejich vrstevníků při zachování rytmu běžného dne a týdne, oddělení práce a bydlení, s možností navazovat partnerské vztahy."

Foto: AUTORKA se snažila zachytit důležité okamžiky v životě lidí s postižením rozdíl života v instituci a samostatném, chráněném bydlení.

Název: Pardubickému kraji se daří postupně přemístit postižené lidi z ústavů mezi běžnou společnost
Zdroj: Hitrádio MAGIC
Datum: 04.05.2012
Pořadí: 3
Moderátor: Pavel NAVRÁTIL
Hosté: Helena ZAHÁLKOVÁ
Zkratka zdroje: RRHM
Rozsah: 00:00:34
Čas vysílání: 14:01:44

Klíčová slova: sociálních (3), transformaci, služeb

Pardubickému kraji se daří postupně přemístit postižené lidi z ústavů mezi běžnou společnost

Pavel NAVRÁTIL, moderátor:

Pardubickému kraji se daří postupně přemístit postižené lidi z ústavů mezi běžnou společnost. Buduje pro ně domky nebo kupuje a pronajímá byty. Například ve Svitavách ale nebylo nutné za transformaci vynaložit žádné investice. Řekla to vedoucí odboru sociálních věcí Helena Zahálková.

Helena ZAHÁLKOVÁ, vedoucí odboru sociálních věcí:

Město zde pomohlo, vlastně pronajalo byty a 55 klientů z Domova na rozcestí z počtu 110 klientů se přestěhovalo postupně do bytů, takže jsou chráněni v bydlení.

Pavel NAVRÁTIL, moderátor:

Díky evropským dotacím by se mělo přestěhovat také přes 140 obyvatel domova sociálních služeb Slatiňany.

Název: K projektu Inspiration: Sachsen se připojila ústecká pobočka společnosti Člověk v tísni
Zdroj: Liberecký deník
Datum: 04.05.2012
Str.: 12
Číslo: 105
Rubrika: Zajímavosti
Autor: (tz, luv)
Odkaz: <http://www.liberecky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VLSI

Vyšlo také v: Českolipský deník; Děčínský deník; Chomutovský deník; Jablonecký deník; Litoměřický deník; Mostecký deník; Teplický deník; Ústecký deník; Žatecký a lounský deník

Klíčová slova: sociální (5), sociálně (2), sociálním, transformací, služeb

K projektu Inspiration: Sachsen se připojila ústecká pobočka společnosti Člověk v tísní

ČR/Německo -V dubnu se ústecká pobočka společnosti Člověk v tísní (ČvT) připojila k ostatním severočeským pobočkám ČvT z Ústeckého a Karlovarského kraje do projektu příhraniční spolupráce Inspiration: Sachsen. Projekt se zaměřuje na vytvoření místních partnerství a českoněmecké tematické sítě s cílem zajistit přenos zkušeností a účinných postupů při **sociální** a preventivní práci s dětmi, mládeží a mladými dospělými v ohrožení.

Zvláště se pak jedná o mladé obyvatele **sociálně** vyloučených komunit a panelových sídlišť (často ohrožených závislostmi) v Ústeckém a Karlovarském kraji. V souvislosti s touto činností vznikne místní partnerství, do kterého budou zapojeni pracovníci jáchymovské, chomutovské, bílinské a ústecké pobočky společně se zástupci místních samospráv, manažery firem s propracovaným systémem společenské zodpovědnosti, pracovníci úřadů práce a škol.

Projekt využívá saských zkušeností

Cílem místních partnerství bude zajistit vytvoření účinného systému práce s dětmi, mládeží a mladými dospělými s ohledem na jejich začleňování na legální trh práce s využitím saských zkušeností. Vznikne česko-německá tematická síť, jejíž organizaci budou zajišťovat Člověk v tísní a partnerské organizace Alternatives Jugendzentrum v Chemnitz a Soziokulturelles Zentrum Alte Brauerei v Annaberg-Buchholz. Němečtí projektoví partneři zajistí účast zástupců místních samospráv a příslušných institucí. Projekt aktivně jako projektoví partneři podporují obce Jáchymov, Chomutov, Jirkov a Bílina.

Spolupráce také na místní úrovni

Vytvořena bude také komparativní analýza práce s mládeží v Sasku a Ústeckém a Karlovarském kraji, na základě které budou během společných česko-německých konferencí, workshopů, exkurzí a doprovodných aktivit formulována účinná řešení pro práci ve specifickém prostředí české části Krušnohoří.

Část navržených opatření (dílčích nástrojů a postupů) bude pilotně zavedena do praxe již během trvání projektu, a to s účastí osob z primární cílové skupiny. V této první fázi bude podpořeno nejméně 300 mladých osob.

Dá se předpokládat, že část navržených opatření bude vyžadovat úřednická či politická rozhodnutí na krajské i místní úrovni, proto důležitou projektovou aktivitou bude i koordinace a ovlivňování místních politik.

Projekt je financován prostřednictvím Operačního programu lidské zdroje a zaměstnanost (Strukturální fondy EU) a jeho činnost je naplánována do konce února roku 2014.

Užitečné informace

Společnost Člověk v tísní vznikla v roce 1992 v okruhu válečných zpravodajů a novinářů věnujících se zahraničí, kterým už nestačilo jen přivážet do České republiky informace, a začali ven vyvážet pomoc.

Postupně se společnost Člověk v tísni etablovala jako profesionální humanitární organizace s cílem pomáhat v krizových oblastech a podporovat dodržování lidských práv ve světě. Během dvaceti let své existence se stala jednou z největších neziskových organizací ve střední Evropě, začala se věnovat oblasti vzdělávání a pomoci lidem žijícím v **sociálním** vyloučení. Dnes se činnost společnosti Člověk v tísni zaměřuje na čtyři základní oblasti: Humanitární pomoc a rozvojová spolupráce OE Člověk v tísni poskytuje okamžitou humanitární pomoc lidem v nouzi při přírodních katastrofách nebo ve válečných krizích. OE Zároveň se zaměřuje se na dlouhodobou pomoc lidem žijícím v chudobě a špatných životních podmínkách. V zemích Afriky, Asie a Evropy realizuje rozvojové programy, které se snaží zlepšit přístup obyvatel ke vzdělání, zdravotní péči, dostupnost pitné vody, dodržování hygieny, rozvoj místních zdrojů obživy i zapojení lidí do procesů ovlivňujících dění v jejich zemi. OE Humanitární tým několikrát zasahoval i při povodních v České republice. OE Za dvacet let činnosti realizovala společnost Člověk v tísni humanitární a rozvojovou pomoc ve více než 40 zemích. Podpora lidských práv OE Pomoc disidentům a podpora občanské společnosti v nesvobodných zemích a státech, které procházejí demokratickou **transformací**, patří od počátku k základní filosofii společnosti Člověk v tísni. OE Lidskoprávní tým se zaměřuje na práci v několika diktaturách, autoritativních režimech a zemích, kde je zkušenost s přechodem k demokracii podobná té české. OE Programy podpory lidských práv jsou v současné době realizovány na Kubě, v Barmě, Bělorusku, Rusku, Moldávii a na Ukrajině.

OE Člověk v tísni každoročně pořádá Mezinárodní festival dokumentárních filmů o lidských právech Jeden svět. OE Lidem, kteří významně přispěli k obhajobě lidských práv a prosazování demokracie, Člověk v tísni každoročně uděluje cenu Homo Homini. Programy **sociální** integrace OE Tým Programů **sociální** integrace podporuje **sociální** vzestup chudých či ohrožených rodin prostřednictvím poradenských a vzdělávacích **služeb**. OE Ve více než 70 českých, moravských i slovenských obcích poskytuje podporu samosprávám, vedoucí k **sociální** soudržnosti a rozvoji obcí. OE Podporuje děti ze **sociálně** slabých rodin při dosažení vzdělání, které jim zvýší pozdější šance na trhu práce. OE Jejich rodiče motivuje k aktivnímu přístupu nejen ke vzdělání dětí, ale i k řešení celkové životní situace rodiny. OE Řešení hledá ve spolupráci se školou, orgány místní samosprávy, policií a jinými neziskovými organizacemi. OE Klienti/partneři se na všech činnostech aktivně podílejí. Vzdělávací a informační programy OE Člověk v tísni zvyšuje informovanost české společnosti o problematice chudoby, migrace, porušování lidských práv a usiluje o zmírnění rasových a národnostních předsudků a xenofobie. OE Vzdělávací program Varianty se zaměřuje zejména na pedagogy a studenty vysokých škol, pro které připravuje semináře, konference či workshopy na téma interkulturního a globálního rozvojového vzdělání. OE Program Jeden svět na školách pracuje s učiteli, žáky a studenty, kterým přináší dokumentární filmy a další metodické materiály k výuce aktuálních témat současného světa a novodobé historie. OE Informační programy Rozvojovka a Migrace se snaží zvýšit povědomí o závažných společenských tématech prostřednictvím médií. Člověk v tísni, o. p. s. pobočka Ústí nad Labem Hrbovická 335/60 400 01 Ústí nad Labem www.facebook.com/clovekvtsini.unl

Foto: PROJEKT Inspiration: Sachsen se zaměřuje na vytvoření místních partnerství.

Foto: archiv ČvT

Název: "Každá změna potřebuje čas," říká radní Netolický o transformaci

Zdroj: Chrudimský deník

Datum: 04.05.2012
Str.: 2
Číslo: 105
Rubrika: Pardubický kraj
Autor: (red, mag)
Odkaz: <http://chrudimsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VHVC
Vyšlo také v: Orlický deník; Pardubický deník; Svitavský deník

Klíčová slova: transformace (4), sociálních, služeb, sociální

"Každá změna potřebuje čas," říká radní Netolický o transformaci

K věci

Pardubice/Kežmarok – Vedení Pardubického kraje zavítalo do Domova **sociálních služeb** Ľubica a Krízového strediska v Kežmaroku.

Představitelé kraje zde diskutovali o otázkách **transformace** zařízení **sociální** péče v podmínkách Prešovského samosprávného kraje a Pardubického kraje.

Radní nesouhlasí

"Každá změna potřebuje čas," tvrdí radní Pardubického kraje zodpovědný za zdravotnictví Martin Netolický (na snímku), který nesouhlasí s časovým harmonogram připravované **transformace**.

Příklad Slovenska

Jeho obavy potvrzuje příklad Slovenska, kde dětské domovy a kojenecké ústavy transformovali postupně: "Podle zkušeností u slovenských kolegů je na obdobné změny třeba více jak deset let. Zdá se mi, že připravovaná **transformace** je ukvapená a nepřipouští problémové aspekty, které se v praxi objevují."

Pardubický kraj se stal pilotním místem **transformace** dětských domovů a kojeneckých ústavů. "Jsme v začátcích. Proto jsem se chtěl na vlastní oči přesvědčit, jak změny fungují v praxi a jak kolegové vytvářejí podmínky pro pěstounskou péči," vysvětlil radní Netolický, proč si vybrali návštěvu dvou zařízení spravovaných Prešovským samosprávným krajem.

Při prohlídce zařízení rodinného typu Ľubica se seznámil s tím, jak postupují slovenští kolegové v případech postižených a těžko umístitelných dětí v pěstounských rodinách. "Zdravotně postižené děti nutně vyžadují speciální péči, nejen zdravotnickou, kterou mohou získat jen ve specializovaném zařízení," je přesvědčený radní Netolický.

Ohrozí systém?

Obává se, že nepřipravené změny mohou nebezpečně ohrozit stávající systém, kdy je o děti ve fungujících zařízeních postaráno velmi dobře. Problém spatřuje rovněž v získávání kvalitních pěstounských rodin.

Delegace Pardubického kraje zavítala rovněž do zařízení krizové intervence, které je určeno pro dočasný pobyt dětí nacházejících se v obtížné situaci.

Název: Chráněné bydlení: klienti se v Šanově za dva roky zabydleli
Zdroj: Znojemské noviny
Datum: 04.05.2012
Str.: 3
Číslo: 18
Rubrika: Zpravodajství
Autor: DANIEL SMOLA
Odkaz: <http://www.vlp.cz/cz/vydavane-tituly/regionalni-deniky/denik-jizni-morava/znojemsky-denik.html>

Zkratka zdroje: PJZO

Klíčová slova: bydlení (7), chráněného (4), chráněné (2), chráněném

Chráněné bydlení: klienti se v Šanově za dva roky zabydleli

Šanov – Mezi Šanováky se už dva roky úspěšně začleňuje jedenáct obyvatel z **chráněného bydlení** na kraji vsi. Ti do obce přišli z ústavu sociální péče pro zdravotně a mentálně handicapované v Břežanech. Ve dvou rodinných domcích se teď snaží co nejvíce se přiblížit běžnému životu a získat tak návyky nutné ke zcela samostatné existenci. V Šanově jsou spokojeni samotní klienti zařízení a jejich asistenti, přítomnost nových obyvatel ve vsi si ale po počáteční nedůvěře pochvalují i místní. "Jsme moc rádi, že **chráněné bydlení** zakotvilo právě v Šanově. A vůbec bychom se nebránili případnému dalšímu rozšiřování. Ze začátku se na klienty, kteří sem přišli z Břežan, dívali místní poněkud s nedůvěrou. Postupem času nám ale sami klienti **chráněného bydlení** dokázali, že si tuto cestu života zaslouží. Teď už jsou platnými obyvateli obce, pomáhají jak na obecním úřadu, tak i v domácnostech místních lidí, chodí na kulturní a sportovní akce," popisuje starosta obce Petr Škarek. Právě on byl přítom hlavní postavou, která nejvíce pomohla lidem s mentálním postižením se začleněním do života v obci. "Pan starosta začal vodit naše klienty na akce, dokázal ostatním, že se s nimi dá normálně mluvit, nabídl jim lehčí práce na obci i doma. Teď už naši klienti pomáhají místním lidem v domácnostech, třeba při úklidech, s mytím oken, ryjí zahrádky a podobně. Dostanou za to nějakou korunu, mají náplň dne, ale především se tak nejlépe sžijí s místními. Řada z nich je už navštěvuje i tady u nás v **chráněném bydlení**," vypráví asistentka Alena Ambrožová. Do **chráněného bydlení** ve dvou nově vybudovaných rodinných domcích se z ústavu v Břežanech mohli přestěhovat lidé, kteří prošli zkouškami sebeobsluhy. "Kapacita je momentálně naplněna, je tu jedenáct klientů ve věku od sedmadvaceti do dvašedesáti let. V jednom domku bydlí po dvou na pokoji, v druhém má každý z bydlících samostatný byteček s kuchyní a sociálním zařízením. Jsou schopni se o sebe sami starat," doplňuje další z asistentek Pavla Nováková. Přestože klienti **chráněného bydlení** nejsou po právní stránce svéprávní, právě **chráněné bydlení** je v jejich současném životě nijak neomezuje. "Někteří třeba sami jezdí autobusem ke svým rodinám, chodí si sami nakupovat nebo jezdí na kulturní akce, společně vaříme... My sami jsme se s klienty natolik sžili, že je bereme jako své děti. Máme ke svým vlastním dětem ještě jedenáct dalších, i když jsou to už dospělí lidé," dodává Ambrožová.

Název: Ve Vsetíně zřejmě vyroste chráněné bydlení pro seniory
Zdroj: Valašský deník
Datum: 05.05.2012
Str.: 2
Číslo: 106
Rubrika: Valašsko
Autor: (maf)
Odkaz: <http://www.vlp.cz/cz/vydavane-tituly/regionalni-deniky/denik-stredni-morava/valassky-denik.html>

Zkratka zdroje: VZWN

Klíčová slova: bydlení (2), chráněným, bydlením, Chráněné, chráněných

Ve Vsetíně zřejmě vyroste chráněné bydlení pro seniory

Vsetín – Domov s **chráněným bydlením** má ve Vsetíně v budoucnu získat šest seniorů s lehkým mentálním postižením. Ti mají být ve městě umístěni z důvodu transformace Domova pro osoby se zdravotním postižením (DZP) v Zašové. Vsetínští radní uvedli, že nejprve chtějí informovat veřejnost a očekávají diskuzi. Podle informací z radnice má být služba umístěna na Smetanově ulici. "**Chráněné bydlení** bude umístěné v rodinném domku, který dříve sloužil jako poradna," uvedla mluvčí města Jana Čadová.

Pracovníci DZP chtějí pro své klienty nové **bydlení** hlavně kvůli nedostatku místa. "Služba sídlí v budově bývalého kláštera a není tam možnost rozšířit pokoje. V současné době je tak v jedné místnosti až třináct lidí," řekla vrchní sestra DZP Jana Zetková. Problémy se zajištěním těchto **chráněných** domovů příliš nehrozí. Lidé si ubytování platí sami.

Stejně tak se z velké části dokážou sami o sebe postarat. Ze začátku jim ale budou k dispozici pomocní pracovníci. Ti je seznámí s novým prostředím.

Název: Vyroste chráněné bydlení pro seniory ve Vsetíně?
Zdroj: Naše Valašsko
Datum: 07.05.2012
Str.: 2
Číslo: 19
Rubrika: Zprávy z města
Autor: (maf)
Odkaz: <http://www.vlp.cz>
Zkratka zdroje: PZWQ

Klíčová slova: bydlení (3), Chráněné (2), chráněným, bydlením, chráněných

Vyroste chráněné bydlení pro seniory ve Vsetíně?

Vsetín – Domov s **chráněným bydlením** má ve Vsetíně v budoucnu získat šest seniorů s lehkým mentálním postižením. Ti mají být ve městě umístěni z důvodu transformace Domova pro osoby se zdravotním postižením (DZP) v Zašové. Vsetínští radní uvedli, že nejprve chtějí informovat veřejnost a očekávají diskuzi. Podle prvních informací ze zastupitelstva měl stát tento dům v Luhu, poblíž Domovu Jitka. Po jednání se zastupiteli Zlínského kraje a DZP se zvolilo nové místo. Na Smetanově ulici.

"**Chráněné bydlení** bude umístěné v rodinném domku, který dříve sloužil jako poradna," uvedla mluvčí města Jana Čadová.

Pracovníci DZP hledají pro své klienty nové **bydlení** z několika důvodů. Jedním z nich je nedostatek místa. "Služba sídlí v budově bývalého kláštera a není tam možnost nějak rozšiřovat pokoje. V současné době je tak v jedné místnosti až třináct lidí," řekla vrchní sestra DZP Jana Zetková. Domov je navíc jen pro muže. Tyto nedostatky mají odstranit právě **chráněné bydlení** jinde v regionu. "Kromě Vsetína jednáme i s Rožnovem pod Radhoštěm, Valašským Meziříčím a Zašovou," dodala Zetková.

Podle zastupitelky Vsetína a krajské radní Taťány Nersesjan lidé změnu nijak nepocítí. "Senioři, kteří by tu měli ze Zašové přijít, jsou stejní jako ti, kteří mezi námi normálně žijí. Mají jen drobné zdravotní hendikepy," tvrdí Nersesjan.

Problémy se zajištěním těchto **chráněných** domovů příliš nehrozí. Lidé si ubytování platí sami. Stejně tak se z velké části dokážou sami o sebe postarat. Ze začátku jim ale budou k dispozici pomocní pracovníci.

Název: Chráněné bydlení pomáhá drogově závislým
Zdroj: Naše Jihlava
Datum: 07.05.2012
Str.: 4
Číslo: 5
Rubrika: stane se/stalo se
Autor: (pal)
Zkratka zdroje: PVNJ

Klíčová slova: bydlení (2), Chráněné

Chráněné bydlení pomáhá drogově závislým

Jihlava - Drogově závislí, kteří se rozhodli léčit, mohou od března využít službu **Chráněné bydlení**. Oblastní charita se totiž rozhodla rozšířit služby intenzivního doléčovacího programu tak, aby poskytla osobám léčícím se ze závislosti na návykových látkách střechu nad hlavou. **Bydlení** má kapacitu pět osob, které absolvují léčbu minimálně tři měsíce.

"Pokud chtějí dále abstinovat, tak mají u nás dveře otevřené. Tato ověřená forma podpory může změnám v životě abstinujících osob významně napomoci," řekla vedoucí zařízení Jitka Holemářová. Vše je financováno z Evropského sociálního fondu prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost a ze státního rozpočtu.

Název: Kraj vyprazdňuje ústavy pro postižené

Zdroj: Mladá fronta Dnes
Datum: 07.05.2012
Str.: 2
Číslo: 107
Rubrika: Kraj Pardubický
Autor: (ČTK)
Odkaz: <http://zpravy.idnes.cz/mfdnes.asp>
Zkratka zdroje: DCMF

Klíčová slova: bydlení (2), chráněného, chráněné

Kraj vyprazdňuje ústavy pro postižené

SLATIŇANY Pardubickému kraji se daří postupně přemístit postižené lidi z velkých ústavů. Buduje pro ně samostatné domky a kupuje či pronajímá byty. S asistencí jsou tak postižení schopni samostatného života.

Například ve Svitavách to dokonce ani nic nestálo. "Město pomohlo, pronajalo byty a 55 klientů ze 110 se do nich postupně přestěhovalo. Jeden je trochu větší, pro 12 lidí, jinak jsou po čtyřech," uvedla vedoucí odboru sociálních věcí Helena Zahálková.

Rozsáhlý projekt postupně uskutečňuje také Domov sociálních služeb Slatiňany. Díky evropským dotacím by se mělo přestěhovat 144 jeho obyvatel do rodinných domů a bytů. Projekt počítá s pořízením 12 dvojdomků po dvou domácnostech pro 136 klientů a koupí dvou bytů pro osm klientů pro službu **chráněného bydlení**, celkové náklady dosáhnou asi 180 milionů korun. "Jeden byt ve Slatiňanech byl již předán a čtyři klienti již v něm začali bydlet, další byt bude příští rok," dodala Zahálková.

Kraj zřizuje celkem sedm dřívějších ústavů pro zdravotně postižené. Žije v nich asi 900 lidí.

Domky a byty pro část klientů vybudoval a pronajal například i Domov pod hradem Žampach a Domov na zámku Bystré nechal rekonstruovat v obci dva domy se šesti byty, kde našlo **chráněné bydlení** deset klientů.

Podle odborníků by mohli bydlet mimo ústavy všichni klienti, ti s nejtěžším postižením s trvalou péčí asistentů. V Česku žije v zhruba 220 domovech pro postižené kolem 14 tisíc lidí.

Mutace - Mladá fronta DNES - pardubický kraj

Název: Bydlet v bytě, mít práci. Klientům z ústavu v Lobendavě se začíná naplňovat jejich sen
Zdroj: Děčínský deník
Datum: 10.05.2012
Str.: 5
Číslo: 109
Rubrika: Z regionu
Autor: IVO CHRÁSTECKÝ
Odkaz: <http://www.decinsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VLSD

Vyšlo také v: Chomutovský deník; Litoměřický deník; Mostecký deník; Teplický deník; Ústecký deník; Žatecký a lounský deník

Klíčová slova: služeb (11), sociálních (9), transformace (8), sociální (3), sociálního (2), Služba, služby

Bydlet v bytě, mít práci. Klientům z ústavu v Lobendavě se začíná naplňovat jejich sen

Lobendava, Šluknov–Helena a Iva jsou dvojčata. Osmadvacetiletým dámám se splnil sen, stejně jako jejich dalším kamarádům z Ústavu **sociální** péče v Lobendavě na Děčínsku. Projekt chráněného bydlení jim umožnil život v bytech panelového domu v nedalekém Šluknově. A všichni si relativní volnost užívají plnými doušky.

Docela nám to jde

"Zpočátku to byl šok, že se musíme starat samy o sebe. Předtím jsme byly zvyklé, že nám vše organizují zaměstnanci ústavu," vzpomíná Helenka na začátek ledna loňského roku, kdy dva byty pro celkem osm klientů začaly na malém sídlišti na okraji Šluknova fungovat. "Teď jsme tady a docela nám to jde," usmívají se obě mladé ženy.

Helena, na první pohled ta průbojnější a živější z dvojčat, má pěkného koníčka – skládání básniček. A už to není jen do šuplíku. Ústav **sociální** péče připravuje na červen výstavu prací klientů a nebude na ní chybět ani Helenčina poezie. Iva zase ve volném čase chodí cvičit zumbu. Děvčata však spolu nebydlí, Iva žije se svým partnerem v domě přes ulici. Natrefila na zručného chlapíka. "Sám si vyrábí postel, předtím už očalounil lavici," září Ivě oči, když o svém milém mluví. Pracuje v Dolní Poustevně u firmy, která se zaměřuje na výrobu samolepicích cenovek, vánočních a velikonočních ozdob a dekorací. Její sestra teď uklízí v lobendavském ústavu. "Díky paní ředitelce, která mi dala práci," je ráda Helena, která předtím dva roky chodila do školy a jako vyučená kuchařka marně hledala uplatnění...

Škoda, protože na přivítanou ve Šluknově jsme dostali výborné palačinky s džemem, které připravila právě Helenka.

Cení si soukromí

Do ústavu odložená dvojčata měla kliku v tom, že mohla být stále spolu. Od čtyř let v ústavu v Podluží, od roku 1998 v Lobendavě. A díky projektu chráněného bydlení jsou pohromadě i dnes. Cení si přitom soukromí, ačkoli v bytě bydlí více lidí. "Když mi někdo leze na nervy, zavřu dveře do pokoje, pustím muziku a mám klid," bezelstně se culí Helena.

Na druhou stranu jsou obě rády za možnost takového bydlení. "Je to tu volnější než v ústavu, už bychom se zpátky nevrátily," říká za obě sestry Iva. Doufají, že získají souhlas k navrácení způsobilosti k právním úkonům, ale zatím se drží při zemi. "Na úřad bych asi nedošla, ale všechno ostatní si udělám sama," tvrdí Helena, vědoma si svých současných schopností. Šluknovské chráněné byty, které Deník navštívil, jsou vlastně jen prvními vlaštovkami před budoucím systematickým "zalidňováním" i zcela nových obydlí.

V Ústeckém kraji

Pavλίna Kolářová, regionální pracovnice Národního centra podpory **transformace sociálních služeb**,

kteřá má na starosti Ústecký kraj a zařízeními v Lobendavě a Šluknově reportéry Deníku provázela, potvrzuje, že lidé v chráněných bytech nezůstanou sami. "Služba je poskytována partnersky a bude se dál rozvíjet. Do projektu Podpora transformace sociálních služeb je zapojeno 32 ústavních zařízení z celé České republiky. Dvě z nich, v Lobendavě a v Hlíňanech, jsou v Ústeckém kraji. Na Ústecku se bude projekt týkat dohromady 88 klientů. Vytvářet nové služby pro lidi s postižením je možné díky penězům z Integrovaného operačního programu, kde je k tomuto účelu vyhrazeno 1,3 miliardy korun. Projekty musí být zrealizovány nejpozději do června 2015."

Nové domky

Velkorysý projekt počítá rovněž s vybudováním zcela nových domků pro osoby s těžším postižením, kde budou mít podle slov Pavlína Kolářové klienti zajištěny i denní programy včetně rehabilitace, práce v dílnách a podobně.

V kostce řečeno: projekt zlepšuje kvalitu života osob s postižením – umožňuje jim přestěhování z velkých ústavních služeb do běžného bydlení v místní komunitě.

Jako ti zdraví

"Cílem transformace sociálních služeb je podpořit přechod lidí s postižením z velké instituce ústavního typu a začít život takový, jaký je běžný pro jejich zdravé vrstevníky. S náležitou podporou jsou lidé s postižením schopni žít v běžných malých domácnostech, vykonávat většinu činností v péči o svou osobu nebo chodit do zaměstnání či chráněného denního programu. Není důvod, aby trávili svůj život v unifikované ústavní instituci," rozvádí Pavlína Kolářová.

Proto se nelze divit nadšením Heleny, která se už těší na další stěhování. "Splnila jsem si svůj sen a koupila televizi. Chci na okna oranžové závěsy. Ty si ale nechám až do nového bytu!"

Co je Národní centrum podpory transformace sociálních služeb?

Národní centrum podpory transformace sociálních služeb pomáhá vzděláváním a metodikou vybraným organizacím, které umožňují lidem s postižením přejít z velkých ústavních služeb do bydlení a života v běžné společnosti. Národní centrum zajišťuje vzdělávací programy, semináře nebo stáže pro pracovníky zařízení, aby byli připraveni na změnu poskytování sociálních služeb a přístupu ke klientům. Projekt Podpora transformace sociálních služeb je realizovaný odborem sociálních služeb a sociálního začleňování MPSV ČR a financovaný z prostředků Evropského sociálního fondu a státního rozpočtu České republiky prostřednictvím Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost. Součástí projektu je Národní centrum podpory transformace sociálních služeb, jehož činnost je realizována od listopadu 2010 do března 2013. Současně s tímto projektem administruje MPSV investiční prostředky v rámci Integrovaného operačního programu, které je možné využít pro budování nových forem bydlení a podpory, např. chráněných bytů nebo denních stacionářů. Více o projektu a IOP: <http://www.mpsv.cz> Více o Národním centru: www.trass.cz

Foto: HELENA A IVA. Na dalších snímcích spolubydlící z chráněného bytu ve Šluknově.

Foto: MEZI obyvateli Ústavu sociální péče Lobendava. Objekty pro ženy a pro muže děl jen silnice.

Foto: **TRANSFORMACE** ÚSP Lobendava – plánovaná obytná novostavba pro tři domácnosti včetně terapeutické části ve Velkém Šenově.

Foto: 8x Deník/Karel Pech

Název: Narkomani vyjdou z léčebny, a co dál? Ti šťastnější mají chráněné byty
Zdroj: Sedmička
Datum: 10.05.2012
Str.: 6
Číslo: 19
Rubrika: Zaostřeno na...
Autor: Věra Bartalosoová
Odkaz: <http://www.sedmicka.cz/praha/>
Zkratka zdroje: CZSE

Klíčová slova: Bydlení (2), chráněných, chráněné

Narkomani vyjdou z léčebny, a co dál? Ti šťastnější mají chráněné byty

Návrat alkoholiků, gamblerů nebo lidí závislých na drogách do normálního života není jednoduchý.

Lidé na okraji společnosti. Trosky, jimž zničil život alkohol či drogy. Odborníci v léčebnách jim pomohou, navedou je na správnou cestu. Začlenění do společnosti je ale pro takové lidi po opuštění léčebny složité.

Co potom? Třeba vyhledat pomoc P-centra. Jedno z nich je v olomoucké Lafayettově ulici. Funguje jako ambulantní poradna i jako doléčovací centrum, které pomáhá klientům po příchodu z léčebny. "Přijímáme lidi, kteří mají problémy s alkoholem, drogami a hraním na automatech," vysvětlila zástupkyně vedoucího Renata Jakubcová, která v centru pracuje i jako sociální pracovníce. Své služby centrum nabízí bezplatně, a pokud si klienti přejí, i anonymně. Jedinou podmínkou je, aby nově příchozí měli zájem se sebou něco dělat. "To je rozdíl mezi K-centrem a P-centrem. Do K-centra si lidé chodí pobýt, informovat se a ještě nejsou plně rozhodnutí něco na sobě měnit. K nám přicházejí, pokud pociťují problémy. Nemusí být přímo závislí, někdy jen nějakou dobu alkohol či drogu užívají a už pociťují, že něco není v pořádku," objasnila Jakubcová.

Vedení k samostatnosti Zatímco do poradny mohou přijít lidé v jakékoliv fázi, doléčovací centrum je pouze pro ty, kteří mají za sebou pobyt v léčebně nebo terapeutické komunitě, případně ve vězení se specializovaným programem pro léčbu závislosti.

"Je to taková přechodná fáze mezi pevně daným rozvrhem na celý den a fází po propuštění, kdy jsou na všechno sami. Hlavně z věznic dostáváme spoustu žádostí o zařazení do **chráněných** bytů, protože tito lidé se často nemají kam vrátet," říká Jakubcová.

Klienti si na ranních skupinách plánují den, hledají si práci. Pracovníci centra fungují jako poradci, klientům dají tipy, ale veškerou aktivitu nechávají na nich.

"V individuálních terapiích se věnujeme jejich aktuálním problémům, hledáním náplně volného času, rozpoznáním chuti na drogu a jejímu zvládnutí. Protože zatímco v léčebně se do kontaktu s drogou

nedostanou, tady mají možnost se volně pohybovat ve městě," vysvětlila Jakubcová.

Právě využití volného času je podle ní velmi důležité. Klienti mají problémy se s ním vypořádat, protože v léčebně měli určený program, zatímco po propuštění mají volno. To zvyšuje riziko, že drogám opět propadnou. Proto jim pracovníci poradny jednou týdně připravují sportovní nebo kulturní program, který jim ukáže, jak je možné se bavit.

Pervitin vede Ročně projde doléčovací programem asi čtyřicet lidí. Polovina z nich bývá závislá na pervitinu, druhá je složená ze závislých na alkoholu a opiátech. Pervitin je také nejrozšířenější ilegální drogou mezi uživateli.

"Heroin a opiáty berou narkomani spíš v Praze, Ostravě a Brně. Doléčovací centrum je ale na rozdíl od ambulance, která je lokální, přístupné lidem z celé republiky. Klientům se totiž nedoporučuje absolvovat léčbu v místě, které mají s drogami spojené," dodala Jakubcová.

Kdo se vrací z léčebny kvůli problémům s alkoholem, má se většinou kam vrátit, a proto pomoc nevyhledává. Takže přijdou, až se u nich problém objeví poněkolkáté. Zato uživatelé drog často končí na ulici a mají tedy o **chráněné** byty větší zájem.

"**Bydlení** poskytujeme na čtyři nebo šest měsíců, podle toho, jak se rozhodnou klienti. Nejdříve bydlí v podkrovním bytě přímo nad Pcentrem, poté se přesunují do bytu u Tržnice. Tam už nejsou pod takovým dohledem a ještě víc se osamostatňují. Mají běžné sousedy, neprochází kolem nás při každém odchodu a příchodu," vysvětlila Jakubcová.

Do října je plno Byty má centrum pro dvanáct lidí, ale poptávka je mnohem větší. Mezi uživateli je poměr mužů a žen přibližně dva ku jedné, tomu jsou v centru uzpůsobené i pokoje, na dva pánské připadá jeden dámský.

Momentálně má centrum volné místo až na říjen, protože závislí si posílají žádosti o zařazení do programu už během léčby. Pokud má ale klient velký zájem o doléčovací program a není v něm aktuálně místo, je možné ho zařadit do ambulantní terapie na dobu, než se uvolní.

Jednou z podmínek doléčovacího programu je dosažení plnoletosti. Přestože ji většina závislých splňuje, objevují se i mladší klienti.

"Tato služba pro věkovou skupinu od patnácti do osmnácti let v republice chybí. Pedagogicko-psychologická poradna je odkazuje jina. Problematické je, že v takovém případě je nutné jednat i s rodiči klienta, proto s nimi nikdo nechce pracovat. My ambulantní léčbu mladistvým nabízíme.

Uvědomujeme si, že jinak by neměli kam jít, navíc si mohou zvolit anonymitu a my nezjistíme, kolik je jim let. A poznat to je mnohdy problematické," řekla Jakubcová. Klienti se musí osobně nebo telefonicky objednávat. Když ale někdo přijde a chce řešit něco hned, snaží se mu v centru vyhovět.

"Pokud má někdo z našich pracovníků čas, okamžitě se mu začne věnovat. Nebo se snaží si ho udělat. Je třeba využít toho, že ten člověk má teď motivaci, která by ho mohla opustit. Pokud to skutečně z kapacitních důvodů nejde, odkazujeme je na jiná centra, nebereme se jako konkurence. Například v Olomouci funguje adiktologická ambulance sdružení Podané ruce, kde se závislým také věnují," popsala Jakubcová.

p-centrum * Je to nezisková organizace, která poskytuje služby z oblastí prevence, péče o rodinu s dětmi, poradenství, léčby a doléčování závislosti. * Poskytuje lidem ambulantní léčbu a poradenství. Poradenské služby jsou bezplatné a anonymní. * Nabízí klientům po léčbě drogové závislosti doléčovací program včetně zvýhodněného **bydlení**. * Pracuje s ohroženými olomouckými rodinami v Rodinném centru U Mloka.

Foto: terapeutka. Renata Jakubcová pomáhá klientům P-centra.

Foto 7/ Dominik Bachůrek
Ilustrační foto Profimedia

O autorovi: Věra Bartalosová, Olomouc

Mutace - Sedmička - Olomoucký kraj

Název: Jak dlouho čekají senioři na místo v domově?
Zdroj: Pražský deník
Datum: 11.05.2012
Str.: 5
Číslo: 110
Rubrika: Publicistika
Autor: VLADIMÍR BARÁK
Odkaz: <http://www.prazsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VPPA
Vyšlo také v: Benešovský deník; Nymburský deník; Boleslavský deník; Mělnický deník; Kutnohorský deník; Kolínský deník; Rakovnický deník; Berounský deník; Kladenský deník; Příbramský deník

Klíčová slova: sociální (2), ústavů, ústavy, péči

Jak dlouho čekají senioři na místo v domově?

Žít ve středních Čechách je trochu výhra. Alespoň v případě, že plánujete využít služby domovů pro seniory. Kraj jich provozuje přes 40

Praha – Střední Čechy se mohou pochlubit tím, že ze všech krajů republiky mají jednu z nejrozšířenějších a nejpočetnějších sítí **ústavů** určených pro seniory. To se projevuje ina čekací lhůtě na jedno pobytové místo.

Zatímco v jiných krajích se můžete načekat i dlouhých šest let, ve středních Čechách se při troše štěstí ubytujete již po pár měsících od podání žádosti.

Kraj provozuje přes čtyřicetku domovů

Středočeský kraj má na svém území 42 domovů pro seniory. Kromě toho zde provozuje svá zařízení i dalších devatenáct organizací.

Ve všech domovech může být ubytováno takřka pět tisíc důchodců a v dalších letech bude míst přibývat. Vedení kraje potvrdilo, že i nadále chce do problematiky stárnutí společnosti investovat nemalé peníze.

V posledních letech podpořili otevření hned několika nových seniorských ubytovacích zařízení, mimo jiné v Lysé nad Labem a v Berouně.

Nové **ústavy** stály tři sta milionů korun a dnes nabízejí dlouhodobé a kvalitní zázemí pro takřka dvě stovky seniorů.

Ani v dalších letech nezůstanou senioři opomenuti. Schválena je dostavba Domova seniorů Uhlířské Janovice, přístavba Domova seniorů Unhošť a obnova internátu na **sociální** služby v Rakovníku. Náklady na modernizace budou dosahovat sta milionů.

Čekací lhůty se hodně různí

Ať už si domov s odborným personálem budete hledat pro sebe, nebo pro svého blízkého, vždy je dobré obrátit se hned na více seniorských domů ve vašem okolí najednou. Pokud totiž spěcháte, můžete pečlivým vyptáváním se ušetřit i přes rok čekání. Některé domovy jsou dlouhodobě přeplněné a na volné místo si můžete počkat i rok a půl, zatímco domov o několik ulic dál nabídne volné místo již několik měsíců po vyplnění žádosti. "Průměrná čekací doba se v jednotlivých organizacích výrazně liší, ale v absolutním průměru činí sedmáct měsíců," uvedla na dotaz Deníku tisková mluvčí Středočeského krajského úřadu Berill Mascheková.

Zjistěte si ceny, vyplatí se to

Bydlení v domovech pro seniory samozřejmě není zadarmo. Kromě samotného pobytu je nutné počítat i s poplatky za stravu a služby.

Každý domov má vlastní ceník a ceny mezi jednotlivými zařízeními mohou být odlišné, byť je spravuje stejný úřad. Například v Kolečovicích se ceny za ubytování v jednolůžkových pokojích pohybují od 150 do 180 korun za den. Stravné činí od devadesáti do sto osmnácti korun za den podle typu stravy. Za měsíc pobytu a stravného si domov naúčtuje přibližně osm tisíc korun. Za tyto peníze se o seniora postará profesionální a speciálně vyškolený personál, který je v případě potřeby neustále připraven pomoci.

Do státního, nebo soukromého?

Sociální služby už neposkytuje jen stát, ale i soukromé firmy. Pobyt v soukromých zařízeních bývá zpravidla nákladnější. Není výjimkou, že za kompletní servis zde senior uhradí i dvacet tisíc korun měsíčně. Nadřadou stranu zde zájemce o místo nemusí mít obavy, že by na ubytování čekal příliš dlouho – soukromé domovy si záměrně nechávají záložní místa pro nejnutnější případy. Ty přijmou prakticky okamžitě, ovšem za příplatek.

Střední Čechy a domovy pro seniory

Kraj provozuje 42 domovů pro seniory s celkem 3618 lůžky.

Další organizace provozují 19 domovů s celkovou kapacitou 1332 lůžek.

Krajská zařízení jsou takřka plná, soukromá zařízení volná místa většinou stále mají.

V krajském domově zaplatíte za měsíc pobytu a stravu do 10 tisíc korun. V soukromém i několikanásobně více.

Čekací doba se v jednotlivých organizacích výrazně liší – průměrně jde ale o 17 měsíců.

Domovy pro seniory poskytují svým klientům nejen ubytování, ale i stravování, pomoc při **péči** o

vlastní osobu, pomoc při osobní hygieně a například i asistenci při jednání s úřady.

Zdroj: KÚ Středočeského kraje

Foto: DOMOVY PRO SENIORY nabízí nejen ubytovací, ale i volnočasové aktivity. Staří lidé zde mohou žít plnohodnotně a šťastně. Žijí v kolektivu a netrápí je samota. Navíc se o ně pečlivě starají odborní pracovníci.

Foto: Deník

Název: Klientky z Hliňan najdou nový domov a zázemí v Teplicích
Zdroj: Teplický deník
Datum: 14.05.2012
Str.: 3
Číslo: 112
Rubrika: Teplicko
Autor: OLGA TUŠICOVÁ
Odkaz: <http://www.teplicky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VLST

Klíčová slova: transformace (3), sociálně (2), služeb (2), sociální, sociálních

Klientky z Hliňan najdou nový domov a zázemí v Teplicích

V bývalém kojeneckém ústavu vznikne chráněné bydlení a terapeutická dílna

Teplice – V budově bývalého kojeneckého ústavu ve Vrchlického ulici v Teplicích, která byla dva roky opuštěná, bude už brzy zase živo.

Nejprve se tu zabydlí řemeslníci, protože objekt čeká rekonstrukce. Projektová dokumentace už je hotová a právě probíhá výběrové řízení.

Pokud vše půjde podle plánu, Vánoce roku 2013 už tu oslaví ve dvou skupinových domácnostech celkem 12 klientů s mentálním hendikepem. Vznikne zde chráněné bydlení a sociálně terapeutická dílna v rámci pilotního projektu transformace služeb pobytových zařízení sociální péče v jiné typy sociálních služeb v Ústeckém kraji.

"S přípravou projektu jsme začali v roce 2010. Bude probíhat ve dvou etapách. V první etapě transformace vzniknou v opraveném objektu v Teplicích dvě domácnosti pro 12 uživatelů a stejný počet najde domov v objektu v Trmicích. V obou objektech bude vytvořeno zázemí pro denní programy. V druhé etapě pak vznikne v objektu v Ústí chráněné bydlení – tři domácnosti pro celkem 12 uživatelů," představil projekt ředitel Domovů pro osoby se zdravotním postižením Ústí Pavol Dobiš. Do Teplic se přestěhují klientky z Domova pro osoby se zdravotním postižením Hliňany. Těch žije v současné době v nevyhovujícím objektu bývalého zámku v Hliňanech 35. "Jsou tu zcela odtržené od běžného života, z jedné strany je dálnice, z druhé železniční trať. V budově není výtah, takže se některé ani nedostanou na zahradu. Objekt je ve velmi špatném technickém stavu. Když jsem sem nastoupila, bylo v pokojích až deset lůžek, žádný noční stolek ani skříňka, toalety bez dveří, v jídelně omyvatelné ubrusy, ženy tu neměly absolutně žádné soukromí. V rámci možností jsme se snažili některé věci změnit. Ale už se nemůžeme dočkat, až objekt opustíme," demonstrovala na fotografiích, v jakých podmínkách žijí klientky v Hliňanech vedoucí Lenka Reichelová. Hlavním cílem transformace

je vrátit klienty, kteří mají nějaký mentální hendikep, z izolace zpět do "civilizace", aby se mohli svobodně pohybovat, jít na výlet, zvolit si jaké jídlo chtějí, najít si přátele nebo navázat na zpřetrhané rodinné vazby.

"Chceme dovést klienty k soběstačnosti, umožnit jim, aby rozvíjeli schopnosti, které mají, aby nezůstávali uzavřeni ve své ulitě. Proto už do Teplíc jezdíme, byli jsme v botanické zahradě, aby si zvykali na nové prostředí," uvedla Lenka Reichelová.

Rekonstrukce objektu bývalého kojeneckého ústavu bude stát podle Pavola Dobiše 18 milionů korun. Tři čtvrtiny peněz jsou z evropských fondů, necelou čtvrtinou se na nákladech bude podílet Ústecký kraj. "Po levé straně bude prosklený výtah, aby klienti mohli na zahradu. Sociálně terapeutická dílna, která bude od budovy oddělená a bude se do ní chodit zvenku, bude mít kapacitu pro 4 klienty, takže se v ní za den může vystřídat osm lidí," popsal možnosti, které budou mít klienti v novém domově v Teplících ředitel Dobiš.

Foto: V budově ve Vrchlického ulici v Teplících najde domov 12 klientů s mentálním hendikepem.

Foto: Fotografie dokumentují, jak zatím žijí v domově v Hlíňanech.

Název: Chráněné bydlení v Třeboni bude
Zdroj: Jindřichohradecký deník
Datum: 17.05.2012
Str.: 3
Číslo: 115
Rubrika: Jindřichohradecko
Autor: MILAN SOLDÁN
Odkaz: <http://jindrichohradecky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VBJH

Klíčová slova: chráněných (2), chráněné (2), bydlení (2)

Chráněné bydlení v Třeboni bude

Po velice dlouhé diskuzi schválili treboňští zastupitelé prodej pozemků u rybníka Svět

Třeboň – Záměr treboňské radnice odprodat Jihočeskému kraji pozemky pro stavbu chráněných bytů, ve kterých by byli ubytováni lidé se zdravotním postižením z domova v Pístině, vyvolal bouřlivou diskuzi na pondělním zasedání zastupitelstva města.

Opoziční zastupitelé argumentovali hlavně nevhodností vybrané lokality a navrhovali, aby jednání bylo odloženo a vybráno vhodnější místo pro stavbu.

"Nikde nezaznělo a nevíme, jací lidé to tam vlastně budou ubytováni, ale rozhodně to nebudou děti.

Údajně by se tito lidé měli dokázat o sebe postarat a jak jsem pochopil, měli by tam žít bez cizí pomoci. V takovém případě opravdu nevím, jestli je pro toto chráněné bydlení zrovna vhodné místo v sousedství mateřské školky a blízkosti dětského hřiště," prohlásil zastupitel za ODS a bývalý starosta Jan Váňa.

Svůj nesouhlas vyjádřili i zastupitelé z řad ČSSD. "Já jsem se byl přesvědčit přímo na místě a nabyl jsem dojmu, že chovanci jsou ve svém současném domově spokojeni. Nejsem vůbec přesvědčen, že by si přáli něco takového, o čem tady zrovna mluvíme," vyslovil svůj názor sociální demokrat Josef

Neužil.

Projekt **chráněných** bytů však našel i řadu zastánců. "Musím říct, že z celé této diskuze je mi smutno," podotkl člen Strany zelených Jiří Vopátek. Slovo si vzal i starosta Jiří Houdek, který zdůraznil povinnost Třeboně být solidární s lidmi, které postihlo jakékoliv zdravotní znevýhodnění. Pro návrh prodeje pozemků nakonec zdvihlo ruku 16 zastupitelů a **chráněné bydlení** tak dostalo zelenou.

Název: Znalec o rušení ústavů: Najít pěstouny pro Romy a postižené bude těžké
Zdroj: iDnes.cz - zpravodajství
Datum: 20.05.2012
Číslo: 141
Rubrika: Zprávy / Domácí
Autor: iDNES.cz, Jan Jiříčka
Odkaz: http://zpravy.idnes.cz/pestouni-romove-postizeni-ddq-/domaci.aspx?c=A120514_153109_domaci_jj

Zkratka zdroje: YZID

Klíčová slova: **ústavů (3), péče (2), ústavech (2), sociálních, sociálně, péči, ústavu**

Znalec o rušení ústavů: Najít pěstouny pro Romy a postižené bude těžké

Malí Romové či děti s postižením budou po zrušení kojeneckých **ústavů** hledat náhradní rodiče velmi obtížně, míní v rozhovoru pro iDNES.cz manažer Sdružení pěstounských rodin Pavel Šmýd. Upouštění od ústavní **péče** chválí. Změny však podle něj nepůjde udělat tak rychle, jak si stát předsevzal.

Jak se vám celkově záměr ministerstva práce a **sociálních** věcí, vyjádřený v zákoně o **sociálně** právní ochraně dětí, zamlouvá?

Se záměrem plně souhlasíme, tuto cestu se snažíme dlouho prosazovat. Je to celosvětový trend a něco, v čem je Česká republika pozadu. Děti v **ústavech** jsou hůře připravené na život. V náhradních rodinách si především malé děti lépe vybudují sebedůvěru.

Pavel Šmýd

Je reálné, že se najde dostatek vhodných pěstounů, když ani dnes jejich počty nedostačují? Na Slovensku to trvalo minimálně osm let, než se podařilo sehnat dostatek pěstounů, že už děti nemusely do **ústavů**. Podobná situace asi bude i u nás. Musí se na tom pracovat. Rozhodně to není záležitost jednoho roku či dvou let. Ministerstvu někteří lidé vyčítají, že ještě neprobíhají nábor pěstounů, je ale nutné si uvědomit, že zákon ještě není přijatý.

Podaří se najít pěstouny pro děti s postižením či Romy, kteří už nyní obtížně nacházejí náhradní rodinu?

Bude to těžké. Máme zkušenosti, že například starší romské děti často do rodin nechťejí. Chťejí zůstat v **ústavech**, líbí se jim tam. Ně kterým dětem se říká baňůžkáři, protože jdou z rodiny do rodiny a v

žádné dlouho nevydrží. Když v rodině nechtějí být, tak se pak z ní stává s nadsázkou řečeno domácí polepšovna nebo domácí vězení. V některých případech lidé nejsou schopní s dětmi pracovat a vracejí je.

Může někoho k pěstounské **péči** motivovat zvýšení odměn, které stát plánuje?

Možná ano. Státní aparát by měl ale jasně říct, koho chce za pěstouny. Jsme v kontaktu s organizacemi z Rakouska a Německa a tam se s rodiči, kteří chtějí být pěstouny, třeba rok a půl pracuje, aby se skutečně zjistila jejich motivace a aby se na vlastní kůži setkali s realitou pěstounství. Často se totiž jedná o těžko zvládnutelné děti. Musí se připravit na to, že dítě možná nebude jako jejich vlastní syn, který hraje na tři hudební nástroje, chodí do skautu a k tomu ještě je na vybraném gymnáziu.

Zákonodárci nejsou zajedno, zda snížit odměny pro pěstouny-prarodiče (více zde). Jak tuto věc vnímáte?

Jsem přesvědčený, že je potřeba být v této oblasti obezřetný. Nebylo by spravedlivé to zaříznout pro všechny. Spousta lidí, kteří se o své vnuky a vnučky stará velmi dobře, s penězi nevyjde. Je ale samozřejmě potřeba, aby to bylo důsledně kontrolováno a aby nedocházelo k podvodům (o zneužívání odměn čtěte zde).

Sdílette výhrady některých odborníků, že změny jsou příliš rychlé a překotné?

V této oblasti se léta neustále něco připravovalo, ale stále nebyly žádné výsledky. Nyní do toho ministerstvo hráblo, ale myslím, že se mnoho věcí bude ještě za pochodu upravovat. Systémy, které jsou v zahraničí funkční, nenaskočily během krátké doby. Stanovené termíny se pravděpodobně nestihnou, bude potřeba mnohem delší čas. Je to závislé především na lidském rozměru. Nejtěžší bude, aby úředníci a další lidé, kteří tuto oblast mají na starosti, změny přijali za vlastní. Pokud s tím nesouhlasí, tak zažitý postup, že dítě ve chvíli krize jde do **ústavu**, bude pokračovat dál.

V budoucnu se má rozšířit síť podpůrných služeb pro pěstouny. Nakolik jsou dnes dostupné?

Tyto služby často zajišťují organizace, které původně vytvořili sami pěstouni. V řadě krajů je ale těchto služeb nedostatek. Podle novely zákona by rodina měla mít uzavřenou smlouvu s některou z těchto organizací a ministerstvo by za to platilo. Určitě tedy bude potřeba služby rozšířit, ale odborníků zase není tolik. Poradenství však můžou zajišťovat i zaměstnanci kojeneckých **ústavů** či dětských domovů, kteří pracovali s dětmi celý život a budou hledat uplatnění. Rodiny jsou často přetížené nebo něco nezvládají a potřebují poradit.

Spolupracovalo ministerstvo při přípravě novely s neziskovými organizacemi?

Ano. Největší práci při připomínkování dělalo pražské Středisko náhradní rodinné **péče**. Některé naše připomínky byly zapracované, některé ne. Například z finančních důvodů.

URL| http://zpravy.idnes.cz/pestouni-romove-postizeni-ddq-/domaci.aspx?c=A120514_153109_domaci_jj

Název: Zákon nařizuje pečovat o dřeviny, ne však o staré lidi

Zdroj: Zdravotnické noviny

Datum: 21.05.2012
Str.: 22
Číslo: 10
Autor: Andrea Skálová
Odkaz: <http://www.zdn.cz>
Zkratka zdroje: COXZ

**Klíčová slova: péče (14), sociální (10), péči (9), sociálních (2), sociálními, ústavech, ústavy
Zákon nařizuje pečovat o dřeviny, ne však o staré lidi**

Gerontologické centrum v Praze 8 – Kobylisích slaví letos v květnu dvacetiny. Toto zdravotnické zařízení, specializující se především na **péči** o pacienty s demencí, je moderním centrem zdravotně-**sociálních** služeb, zdůrazňujícím prevenci a multidisciplinární přístup v **péči** o geriatrické pacienty. zajímavé pracoviště

Gerontocentrum bylo založeno v roce 1992. Již u zrodu tohoto nového typu zdravotnického zařízení stála jeho současná ředitelka doc. MUDr. Iva Holmerová, Ph. D., která na toto období vzpomíná jako na velké tvůrčí dobrodružství. "Když se postupně rušilo Sdružení ambulantních zařízení v rámci městské části Prahy 8, rozhodl jeho ředitel MUDr. Ivan Albrecht, že je třeba vytvořit projekt zajišťující **péči** o staré lidi. Byly zde zároveň volné prostory po bývalých jeslích, po nichž v té době nebyla poptávka. Ten nápad se mi líbil, takže jsem se, tehdy ještě jako praktická lékařka, přihlásila do výběrového řízení. Hned nato jsme s náměstkyní Sdruženého zdravotnického zařízení (SAZZ) na Praze 8 doktorkou Jaroslavou Čihákovou začaly rozpracovávat projekt gerontocentra. Z ambulantní praxe jsem měla zkušenost, jak složité je řešit zdravotní problémy třeba v pátek odpoledne, když se zavře ordinace. Pokud pacienta přijmete v pondělí, může už být pozdě. Také je tu mnoho stavů na pomezí zdravotní a **sociální péče**, chybí i návaznost následné **péče**. Pacient může být perfektně ošetřen a zaléčen pro akutní stav, ale pak je propuštěn do domácího ošetření a nemá se o něj kdo starat," vysvětluje docentka Holmerová.

Doléčení během 3–4 týdnů

V původním návrhu gerontologického centra byly zhruba popsány požadavky na takové zařízení – součástí bude denní stacionář, lůžková část, bude zajištěna domácí **péče** a spolupráce mezi zdravotníky a **sociálními** pracovníky. "Zpočátku toho bylo hodně. Někdy jsem se v noci probouzela s obavami, jestli na to vůbec stačíme, ale postupně jsme získali podporu městské části Praha 8 a stali se příspěvkovou organizací," konstatuje Iva Holmerová. Současná nabídka služeb gerontologického centra je výsledkem poptávky po jednotlivých typech zdravotně-**sociální péče**. Nejprve zde bylo doléčovací oddělení s 22 lůžky, později, v roce 1996, vznikl denní stacionář pro lidi s Alzheimerovou demencí, který byl prvním svého druhu v České republice. Od začátku zde funguje také stanice domácí **péče**, takže pacienti, kteří odtud odcházejí, mají zajištěné návštěvy sestry. V posledních letech centrum nabízí i osobní asistenci. Původní budova gerontocentra v Šimůnkově ulici dnes slouží převážně lidem s Alzheimerovou chorobou a jinými typy demencí. Kapacita oddělení činí 12 pacientů, kteří zde absolvují rehabilitaci a učí se sebeobslužným i jiným dovednostem s cílem udržet se co nejdéle soběstační. V roce 2007 se centrum rozšířilo o moderní rehabilitační oddělení v Benákově ulici, které je určeno především k

doléčování starých pacientů. K dispozici je 31 lůžek a léčí se zde pacienti po operačních zákrocích, kteří v rámci rekonvalescence potřebují intenzivní rehabilitaci. Denní stacionář je v provozu od pondělí do pátku a nabízí aktivizační program (zahrnující trénování paměti, kondiční cvičení a podobně), stravování a ošetřovatelský dohled.

Ačkoli gerontologické centrum v Praze 8 rozhodně nemá nouzi o klienty, stále disponuje i volnou kapacitou. Průměrná doléčovací doba na lůžkovém oddělení činí 3–4 týdny, takže pacienti se neustále obměňují. Na lůžkové oddělení je možné nemocného umístit na základě doporučení ošetřujícího lékaře a do stacionáře po domluvě s pacientem a pečujícími.

Nabídka dle potřeb

"Snažíme se, aby pacienti byli co nejvíce soběstační. Jakmile je přijmeme k hospitalizaci, začneme se společně zamýšlet nad individuálním plánem léčby a následně **péče**. Řada pacientů má kombinace zdravotních potíží, například diabetes a kognitivní poruchu nebo poruchu motoriky. Většina z nich chce přitom domů. Proto hledáme způsob, za jakých podmínek toho kterého pacienta propustit do domácího ošetření," upřesňuje docentka Holmerová.

"Podstatné je nejen to, aby pacienti nekončili v **ústavech**, ale rovněž, aby se nestavěly **ústavy**, které jsou pak nevyužité, protože vznikly jen na základě nějakých směrnic nebo z něčího popudu. Když jsme se pár let poté, co vzniklo gerontocentrum na Praze 8, byli podívat v podobném zařízení Finsku, zjistili jsme, že funguje prakticky na stejném principu. Tam jsme si uvědomili, že na prvním místě jsou místní potřeby a teprve na jejich podkladě je třeba utvářet nabídku služeb. A protože tyto potřeby jsou obdobné všude, vznikne vám nezávisle na sobě podobné zařízení v několika různých zemích." Pro práci s pacienty v denním stacionáři a domácí **péči** je zásadní komunikace a mezioborová spolupráce. Pacienti s demencí například často trpí poruchami chování, se kterými si ještě před pár lety pracovníci gerontocentra nevěděli rady. Postupně se však s nimi naučili zacházet. Dnes to ředitelka centra popisuje s úsměvem: "Když se hovoří o problémovém chování pacientů, lze na to nahlížet i z opačné strany. Kdo má problém – pacient, nebo zdravotník? Jakmile toto chování pochopíte a naučíte se s pacientem komunikovat, problém často zmizí. Je důležité mít na mysli, že pacient se může chovat problémově třeba proto, že má bolesti. Je prostě důležité o tom přemýšlet a společně věc řešit." Ke zlepšení komunikace v týmu i s pacienty slouží pravidelné multidisciplinární porady, na nichž pracovníci gerontocentra probírají aktuální případy. Nedílnou součástí **péče** o pacienty je i komunikace s pečujícími rodinnými příslušníky a jejich edukace. O nabízené kurzy pro pečující prý však zatím není příliš velký zájem.

Udržet se v kondici

Gerontocentrum v Praze 8 – Kobylisích není určeno jen pacientům s demencí a těm, kteří potřebují doléčit. Je otevřeno i seniorům z okolí, kteří mohou v centru navštívit odbornou poradnu či ambulanci – nechat si změřit tlak či glykemii. Mohou se zde také pravidelně stravovat, účastnit zajímavých přednášek, zahrát si pétanque nebo bowling, navštěvovat kurzy angličtiny, taneční či jen tak posedět v internetové kavárně. V centru pracují lékaři, sestry, **sociální** pracovníci, fyzioterapeuti, ergoterapeutka, psycholog, klinický farmaceut, úzká spolupráce probíhá s Českou alzheimerovskou společností a občanským sdružením Gema, které zajišťuje zmíněné zájmové a sportovní aktivity pro seniory.

"Když jsme začínali, uvědomovali jsme si, že nepokrytou zdravotněsociální oblastí je demence. Proto

jsme se soustředili na vybudování denního stacionáře pro tyto pacienty. Později jsme identifikovali další opomíjenou oblast a tou je prevence. Pro starého člověka je důležité se starat o své zdraví a udržet se v co nejlepší kondici. Takže jsme okruh činností centra rozšířili i na aktivity podporující zdraví," vysvětluje Iva Holmerová.

Provoz gerontocentra je financován z více zdrojů. Léčebná **péče** se hradí ze zdravotního pojištění – na lůžkovém oddělení je poskytována běžná geriatrická **péče**, podobně jako v některých léčebnách dlouhodobě nemocných. **Sociální** služby jako stacionář či osobní asistenci je možné hradit ze **sociálních** dávek, například z příspěvků na **péči**. Další služby si senioři platí sami, případně jsou hrazeny z různých grantů.

Příklad dobré praxe

Koncept gerontologického centra vycházel z evropských doporučení pro **péči** o staré lidi. Součástí takových doporučení je například to, že služby mají být dostupné, mají jít za pacientem nebo že pacient potřebuje zůstat v domácí **péči**. "Když pacient může docházet do stacionáře, kde je pod dohledem, ušetří se nejen na hospitalizacích, ale v konečném důsledku i na celkové zdravotní **péči** o něj," uvádí docentka Holmerová. "U nás je však stále jedno, zda se ušetří, nebo ne. Oddělené systémy zdravotní a **sociální péče** způsobují, že zástupci zdravotnictví mají pocit, že ušetří tím, když pacienta přesunou do resortu **sociální péče**," zlobí se gerontoložka.

Za dobu působení gerontocentra prošly tímto zařízením tisíce možná i desítky tisíc pacientů, kteří zde našli kvalitní odbornou **péči**, psychologickou podporu i nové **sociální** zázemí a dovednosti. Přestože však Gerontologické centrum na Praze 8 získalo cenu Makropulos od ministra zdravotnictví Tomáše Julínka jako projekt zdravotně-**sociální péče** a mnohokrát bylo citováno na různých místech jako příklad dobré praxe, nedá se říci, že by nacházelo další nadšené následovatele. "Problém je systémový a souvisí s financováním. Měli jsme opravdu velké štěstí, že jsme již v počátcích působení získali smlouvu se zdravotní pojišťovnou. Za svou existenci jsme však zejména vděční zřizovateli – městské části Praha 8, bez jejíž systematické podpory a pravidelných příspěvků bychom nemohli existovat," zdůrazňuje Iva Holmerová.

"Bohužel v řadě obcí není zájem o zřízení podobného, moderně koncipovaného centra. Je trochu smutné, že obce mají zákonnou povinnost pečovat o pokojný stav, bezpečnost a staré dřeviny, zatímco staří lidé zatím nikoho moc nezajímají. I když samozřejmě výjimky toto pravidlo potvrzují a existují i pečující obce," říká na závěr.

Foto: "Oddělené systémy zdravotní a **sociální péče** způsobují, že zástupci zdravotnictví mají pocit, že ušetří tím, když pacienta přesunou do resortu **sociální péče**," říká docentka Iva Holmerová.

Foto: Leoš Chodura

Foto: Leoš Chodura

Foto: Leoš Chodura

Název: V domově Sluneční dvůr v Jestřebí je hlavním tématem plánovaná transformace
Zdroj: Českolipský deník
Datum: 21.05.2012
Str.: 8

Číslo: 118
Rubrika: U nás doma
Autor: Jana Juhaňáková
Odkaz: <http://www.ceskolipsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VLSC

Klíčová slova: transformace (2), sociálních (2), služeb (2)

V domově Sluneční dvůr v Jestřebí je hlavním tématem plánovaná transformace

Opatrovníci se před časem opět po roce sešli v domově pro osoby se zdravotním postižením v Jestřebí a všichni očekávali, co se dozvědí.

V úvodu promluvil ředitel domova ing. Pavel Kos. Byly přivzány i dvě zástupkyně Libereckého kraje – Bc. Martina Teplá a Mgr. Lucie Stanická. Nechyběl ani starosta Jestřebí ing. Karel Schreiner. Hlavní náplní, jak je již v nadpisu uvedeno, byla **transformace sociálních služeb** pro lidi s postižením, v rámci které by se klientky z Jestřebí měly přestěhovat do domků po celém regionu. Dle vyjádření ředitele byl celý uplynulý rok zaměřený na zpracování a přípravu plánu **transformace**. Úkol byl splněn, když byly všechny dokumenty odeslány na patřičná místa. "Blíží se čas stěhování klientek a příprava nových **služeb**," tak se vyjádřil Pavel Kos.

Velké problémy má domov se snížením příspěvků VZP na zdravotní péči o 60 000 korun. V rozpočtu je to velká ztráta. Nyní proto probíhají jednání ohledně nové dohody. Padla i úvaha, že by se přešlo k jiné pojišťovně, neboť snížení příspěvků o 45 procent je závažné. Další povinností pro domov je proškolení zaměstnanců. Ti budou poté přecházet do jiných pozic. Nu a všichni přítomní byli následně seznámeni s lokalitami, kam by byly ženy přestěhovány. Byly to Zákupy, Staré Splavy, Zahradky, Okna a Česká Lípa. Obec Jestřebí, o které se uvažovalo jako o první možnosti, byla vynechána z důvodu, že občané neprojevíli souhlas. Dokonce srpna letošního roku je nutné podat projekt na ministerstvo práce a **sociálních** věcí. Vše je vnímáno jako zkvalitnění péče pro lidi s postižením. Hlavním účelem je dostat klientky více do běžného života, naučit je žít více samostatně a v neposlední řadě navázat na dobré vztahy s okolím. V celé ČR je dvatřicet podobných zařízení jako je to v Jestřebí. Přístup vyžaduje u všech citlivost a pochopení s klientkami.

Následovala diskuze, která byla hodně živá. Mimo jiné padl i dotaz, proč nastane stěhování. Odpověď zněla: "Není možné poskytovat dále plné žití. Budovy jsou zchátralé a opravy by stály více než vybudování nových prostor. Děvčatům vše přinese lepší život." A to byl vlastně závěr setkání, ze kterého mnozí odcházeli s tím, že jen čas ukáže, zda to vše bylo správné řešení.

Název: Ztracené děti jdou domů
Zdroj: Respekt
Datum: 21.05.2012
Str.: 52
Číslo: 21
Rubrika: Téma
Autor: Petr Třešňák
Odkaz: <http://respekt.ihned.cz/>
Zkratka zdroje: CERE

Klíčová slova: péče (11), ústavu (8), ústavů (7), péči (7), sociální (3), sociálních (2), ústavy, ústav, ústavech

Ztracené děti jdou domů

Na žebříčku nechtěných zaujímají nejvyšší příčku. Děti s vážným postižením, které jejich rodiče odložili, většinou nenajdou novou rodinu a prožijí smutný život za zdi **ústavů**. Vláda slibuje tuhle praxi změnit. Už dnes ale mezi námi chodí nenápadní hrdinové, kteří se rozhodli na lepší zítřky nečekat s rukama v klíně.

"Prcani už spí?" vykoukne ze dveří dvanáctiletá dívka v pyžamu. Klid, který v rodině Součkových před pár minutami nastal, naznačuje, že odpověď zní ano. Pětiletá Míša a čtyřletý Davídek jsou konečně v postýlce a pro tři starší děti manželů Součkových nastává vzácná chvíle, kdy mohou mít rodiče jen pro sebe. Tedy – velmi krátká chvíle. Ivana Součková působí vyčerpaně a unaveně zívá. "Je to záhul," přiznává matka, "občas mi docházejí rezervy. Ale ještě jsem se nedostala do stavu, že bych litovala toho, co jsme udělali."

Výraz "prcání", kterým rodina své dva nejmladší členy občas přezdívá, člověka zarazí, ale časem zjistí, že v podobných rodinách patří k nezbytnému folkloru. Retardéři, smraďoši, hajzlíci nebo prcání jsou slova, jež by si personál **ústavů sociálních** služeb asi za rámeček nedal. Tady se ale pronášejí s dobromyslnou něhou a oprávněným sebevědomím – těžko se totiž najde někdo, kdo by mohl jadrnější slovník těmhle rodinám vyčítat.

Ivana a Radko Součkovi patří k naprosté menšině lidí, kteří se rozhodli vzít si dítě do pěstounské **péče** a v kolonce s dotazem, zda jejich žádaný přírůstek může trpět zdravotním či mentálním postižením, zaškrtnli "ano". "Chtěli jsme velkou rodinu a tři zdravé děti už jsme měli. Tak proč bychom si brali další?" vysvětluje Ivana jednoduše. "Na zdravá miminka se čekají fronty a **ústavy** jsou plné postižených dětí, které nikdo nechce. Přitom stačí jenom překonat strach." Součkovi se odvážili v roce 2008 a z kojeneckého **ústavu** si přivezli domů prvního chlapečka s Downovým syndromem.

Neudržitelný stav

O vládních plánech na rušení kojeneckých **ústavů** a následně dětských domovů se v poslední době hodně mluví, v centru pozornosti jsou ale zdravé děti. Právě na nich je zhoubný vliv ústavní **péče** jasně vidět. Často citovaná analýza ministerstva vnitra ukázala, že z dětí, které projdou českou ústavní výchovou, jich v dospělosti celá polovina spáchá trestný čin. Emoční poškození, problémy ve vztazích a **sociální** obtíže si pak odnáší drtivá většina z nich. V debatách o nutnosti rušení **ústavů** však málokdy slyšíme o dětech s postižením, což má vcelku logické vysvětlení. Minulý režim všem úspěšně vtloukl do hlavy, že tyhle děti nemohou přežít jinde než ve státním **ústavu**. Poškozené už jsou, takže, cynicky řečeno, i dnes převládá pocit, že tady není "co ztratit". Přibývá samozřejmě rodičů, kteří si své zvláštní dítě nechají doma, pokud jej ale odloží, jeho osud je předvídatelný. Lidí ochotných ujmout se batolete s mentální retardací je naprosté minimum. Statistiky ukazují, že šance opustit někdy **ústav** prudce klesá s mírou postižení.

Hlavní architekt chystané české reformy, ředitel odboru rodiny ministerstva práce Miloslav Macela to považuje za zásadní problém. "Jsem bytostně přesvědčen, že právě pro tyhle děti je extrémně důležité najít prostřední pečující rodinu," vyvrací obvyklý stereotyp. Důvodů je několik. Dítě s postižením je vůči prázdnotě **ústavu** ještě zranitelnější: má menší rejstřík možností (inteligenci, **sociální** dovednosti, možnosti seberealizace), jak se s ní vyrovnat. Je více odkázané na podporu okolí, potřebuje

intenzivnější a dlouhodobou pomoc, aby se něco naučilo. Nejen psychická kondice, ale také rozdíly v dovednostech, míře samostatnosti nebo rozvoji řeči jsou tak u postižených dětí z rodin a z **ústavů** dramatické.

Současný český systém je o to zhoubnější, že část odložených mentálně postižených dětí žije nikoli ve štědře sponzorovaných dětských domovech, ale v podfinancovaných **ústavech sociální péče** pohromadě s dospělými lidmi s mentální retardací. Typické monotónní kývání na postelích, jež u některých z nich dodnes můžeme vidět, je nejlepší vizitkou toho, v jak podnětném prostředí se nacházejí. "Je to neudržitelné," říká Macela, "Česká republika podepsala mezinárodní úmluvu, podle níž postižení nesmí být překážkou toho, aby dítě vyrůstalo v rodině."

Macelův tým připravuje seriál zákonů a vyhlášek západního střihu, který by měl Česko i v této oblasti vrátit zpátky na mapu Evropy a podporou původních a pěstounských rodin postupně děti dostat z **ústavů** pryč. Než se podaří pootočit systém tak, aby motivoval k náhradní **péči** i o postižené děti, rozhodně chvíli potrvá. Zatím se tak můžeme alespoň podívat, jak žijí lidé, kteří se rozhodli na ideální podmínky nečekat a už dnes zachraňovat, co se dá.

Musí vonět

Davídek byl mazlíček celé rodiny. Ivana a Radko Součkovi si ho z kojeneckého **ústavu** přivezli jako úplné miminko a jejich starší děti si nový přírůstek okamžitě zamilovaly. **Péče** nebyla snadná – kromě každodenní rehabilitace a maratónu mnoha vyšetření, které k Downovu syndromu patří, měl David navíc vážné problémy se střevy. "Pořád jsme litali po doktorech," vzpomíná Ivana Součková na první rok, "ale měla jsem spoustu sil, takže to nebylo tak hrozné. Všichni jsme se z něj radovali, jako by byl naše dítě. A jenom někde vzadu v hlavě mi občas problesklo – ještě jsme tam nechali Míšu."

Je veřejným tajemstvím, že v případech dětí s postižením úřady porušují předepsaný úzus: že náhradní rodič ani pěstoun by si neměl sám dítě vybírat. Situace je velmi choulostivá, rodič musí dobře odhadnout své síly, dítě se mu musí zalíbit, musí mu "vonět", jinak hrozí karambol a oboustranně bolestivý rozchod. "Měl byste mít k tomu konkrétnímu postižení vztah," vysvětluje základní podmínku Ivana Součková. "Každý to má jinak. Mně se třeba downíci odjakživa líbili, ale slepé dítě bych si nevzala."

V rámci onoho neformálního "vybírání" tak Součkovi původně uvažovali o roční Míše, také narozené s Downovým syndromem, ale nakonec dali přednost Davídkovi, protože byl úplně novorozeně. Jak čas běžel, Ivaně Součkové se holčička stále vracela ve vzpomínkách. "Věděla jsem, že za pár měsíců půjde z kojeňáku do dětského domova, a ta představa mi nedělala dobře," líčí pěstounka. Manžel nebyl z jejího plánu přibrat další dítě hned nadšený. Nakonec ale souhlasil.

Roztomilá pětiletá holčička způsobně sedí u stolu a neustále něco vypráví. Slověům není moc rozumět, starší zdravé sestry však ochotně překládají. Míša je, jak říkají, jejich "sluníčko", pořádají pro ni pravidelné vyučování, malují s ní, zpívají a cvičí, naučily ji třeba jména a zvuky zvířat. "V létě pro ni s Davidem uděláme na zahradě tábor," prozrazuje pyšně plány nejmladší ze Součkových vlastních dětí Bohdanka.

Idylické soužití s dalším downíkem se ovšem nezrodilo ze dne na den. Naopak – právě Míša Součkovým tvrdě ukázala stíny jejich odvahy. "Když jsme ji přivezli, byly jí necelé tři roky a chovala se jako zvíře, kterému jde o život," vzpomíná pěstounka Ivana. "Od rána do večera řvala a vydávala zoufalé skřeky, Bohdanku dokonce pokousala." Divoké entrée Součkovy naučilo, že chvályhodné úmysly jsou jedna věc, ale o jejich uspokojivém naplnění rozhoduje často to, jak dokážeme zvládnout velmi živočišné impulzy ukryté hluboko v nás. "Prostě jsme si nesedly. Na rozdíl od Davídka to bylo

najednou cizí dítě," přiznává Ivana problém, který se obrušoval dlouho a postupně. "Míša měla ještě plenky a já jsem s tím měla fyzický problém, jednoduše mi smrděla a nemohla jsem si zvyknout. Období nejhoršího křiku trvalo asi měsíc, ale ztratila jsem během něj několik let života."

Konstruktivní utrpení

Změna prostředí v kombinaci s léty prožitými za zdí a mentálním handicapem dokáže připravit skutečně krušné chvíle. Karolína Pohořalá, stavební inženýrka a pěstounka dvou dětí s Downovým syndromem, prožila před rokem a půl podobnou zkušenost. "Když jsme přivezli naši Emu z kojeňáku, byly jí čtyři, ale neuměla chodit ani jíst. Celé dny řvala, tloukla se a kousala do jazyka, až z ní tekla krev," vzpomíná pěstounka. "Pamatuji, jak po čtrnácti dnech celá rodina seděla u oběda, ona křičela a mlátila hlavou o stůl. Byl poslední den, kdy jsme ji měli na zkušební dobu. Dolehl na mě strach, aby tohle nějak nepoznalo naše vlastní děti. Tak jsem řekla – asi ji vrátíme, ne? A děti odpověděly, že ne, že už je naše."

Poškodí to vaše vlastní děti – tuhle větu slyšel od skeptických přátel, kolegů, rodiny (nebo od sebe samého) snad každý pěstoun, který se rozhodl přivést si domů dítě, jež se vymyká. Něco na tom pochopitelně je. Náročná **péče** znamená méně času pro ostatní členy rodiny, ale zároveň platí, že nejdivočejší fáze časem přejde. I z Míši je po třech letech u Součkových bezproblémová holčička a Ema u Pohořalých celé dny hraje spokojeně na piano.

Pěstouni se shodují, že důležité je dobře zvážit rodinné síly, právě proto jsou mezi nimi nejoblíbenější méně náročné děti s Downovým syndromem či smyslovým postižením. Na výrazně náročnější autisty či děti s vrozeným poškozením mozku si troufne málokdo. A pojistka, jak vlastní děti nezatížit, také bývá v tom, že děti s postižením se zpravidla neadoptují, ale přijímají do dlouhodobé pěstounské **péče**. S biologickým potomstvím pěstounů je pak nepojí formální sourozenecký vztah, a tedy ani závazek pokračovat v **péči** po smrti rodičů. "Bylo to naše rozhodnutí a nemáme právo jím do budoucna zatížit naše děti," vysvětluje Ivana Součková.

Přestože výchova dětí s postižením je velmi náročná, v praxi nebývá selhání u těchto pěstounů častější než u kolegů pečujících o zdravé děti. Pokud úkol nezvládnou a dítě vrátí, nejčastěji proto, že manželství nevydrží zátěž a rozpadne se, což je obvyklý problém také u rodin, do nichž se postižené dítě narodí.

Pěstouni, kteří obstojí, se vesměs shodnou, že krok do neznáma jejich rodiny rozhodně obohatil.

"Vnímám to jako takové konstruktivní utrpení, kterému chci naše děti vystavovat," říká Radko Souček, "učí je mít vztah k někomu slabšímu, starat se o druhé, vyrovnávat se s omezením." Jeho žena dodává: "Občas lidé nechápou, proč si dobrovolně komplikujeme život. Ale pro nás je důležité dělat věci, které mají nějaký smysl, a tady ho cítíme hodně silně. Dnes už vím, že v mém rozhodnutí byl kdysi i kus osobní revolty vůči světu, který nám na každém kroku vnucuje dokonalost. Ale to nic nemění na tom, že když se podívám na Míšu s Davidem a představím si, jak by na tom asi byli, kdyby zůstali v **ústavu**, cítím hluboké uspokojení."

Tahle cesta za smyslem života zdaleka není pro každého, nikdy není bezbolestná a někdy může obnášet i krajní existenciální zážitky.

Nikdo to nereklamuje

Psycholog Jaroslav Šturma (67) je v oboru **péče** o postižené děti zasloužilý veterán. Za komunistů spolupracoval s legendárním dětským psychologem Zdeňkem Matějčkem, po revoluci zakládal v Praze

průkopnická zařízení IC Zahrada a Paprsek. Léta školí pěstouny postižených dětí. Když ale padne otázka, jaké to bylo vzít si do rodiny malého kluka s prognózou jisté smrti, zkušený profesionál zmlkne a oči se mu zalijí slzami. "Víte, normálně by tomu člověk sebe ani své děti nevystavoval," říká tiše Šturma, "ale přinesl to život a my jsme tu výzvu přijali."

I dnes se pěstouni postižených dětí počítají na prstech, za normalizace šlo však o totální výjimky. Ani Šturma nic podobného původně neplánoval. Coby psycholog ve své době progresivního Centra pro doškolení lékařů byl často zván k případům, které se vymykaly z běžného zdravotnického provozu. Takhle poznal Jirku. Čtyřletý chlapec z prosté vesnické rodiny trpěl nevléčitelnou genetickou poruchou zvanou cystická fibróza. Nemoc vytváří hustý hlen v plicích a střevech, tkáň postupně degeneruje, a pacient nakonec umírá na dýchací obtíže. Dnes nemocní při dobré péči překonávají třicítku, tehdy na konci osmdesátých let umírali většinou kolem puberty.

"Jirka vyžadoval péči, kterou jeho původní rodina vůbec nezvládala, takže vlastně od narození žil po nemocnicích a léčebnách," vypráví Šturma, "měl jenom to jedno pyžamo, mentálně se opožďoval a svaly měl z ležení v posteli tak ochablé, že nedokázal vyjít schody."

Když se poprvé setkali, začínalo léto a nikdo nevěděl, kam kluka dál poslat – špitály si ho předávaly jako horký brambor. Šturmovi se podařilo postupně vyjednat, že nemocného chlapce přijme jedna SOS vesnička. Jenže až od září. A protože psycholog se svou ženou, zdravotní sestrou, a pěti dětmi trávili celé léto u známých na faře, vzali si Jirku na léto s sebou. "Koncem srpna přišla zpráva, že hygienik to té dětské vesničce nepovolil," říká Šturma. "Takže nám Jirka zůstal."

Začátek se odehrával podle obvyklého scénáře. Frustrovaný chlapec nechápal přirozené hranice, v tramvaji lezl po cizích lidech, schovával si zásoby jídla pod matrací, a když přišli na návštěvu rodinní přátelé a přinesli mu hračku, oblékl se a prohlásil, že odchází k těm hodným lidem bydlet. Psal se konec osmdesátých let a kromě domácích dobrodružství si Jaroslav Šturma užil ještě s kolegy v práci. Zejména lékaři přijetí hochy do rodiny kritizovali jako profesionální selhání, jež přinese Šturmovým dětem do budoucna trauma. "Byl jsem z toho přešlý," přiznává někdejší pěstoun, "měli jsme dvě vlastní děti podobného věku, které Jirkovým příchodem přišly o hodně naší pozornosti. Tak jsem se jednou při večeři dětí zeptal, co si o tom všem myslí. Nejmladší syn se zamyslel a pak odpověděl: „Je to s Jirkou někdy hrozný, to je fakt. Ale víš, já si na něm trénuju nervy.“"

Jirkovy problémy s chováním postupně ustoupily, jenže nemoc se stále více hlásila o slovo. Když skončil na vozíku a nemohl už chodit do školy, koupili mu jeho pěstouni psa, aby nebyl doma sám. A když musel natrvalo do nemocnice, členové rodiny se u něj několik měsíců nepřetržitě střídali a psa mu na jednotku intenzivní péče propašovali na návštěvu. Jirka zemřel ve čtrnácti letech a jeho náhradní maminka byla v tu chvíli s ním.

Je to už patnáct let, ale pro Jaroslava Šturmu není ta vzpomínka stále lehká. "Byl jedním z nás. Máme ho pochovaného v rodinném hrobě, doma máme vystavené jeho fotky, vzpomínáme na něj," říká psycholog. "Dnes vím, že na tom naše rodina jenom získala. Dcera vystudovala speciální pedagogiku a dnes má sama dítě v pěstounské péči. A naši rodinní přátelé si na základě naší zkušenosti vzali do péče také holčičku s cystickou fybrózou. Zkrátka – nikdo to nereklamuje."

Zase školení

Mnohé západní země mají dnes zákonnou věkovou hranici, pod níž se dítě – ani to postižené – nesmí ocitnout v ústavní péči. Obvykle to bývá šest let, v Norsku dokonce dvanáct. Zejména Rakousko je vyhlášené tím, že se mu podařilo takřka všechny děti s postižením dostat z ústavů do rodin. Recept přitom není až tak složitý: dlouhodobá práce s rodinami, slušné peníze a nabídka podpůrných služeb.

Co se týče peněz, není to v Česku úplná tragédie. Finanční odměna, příspěvek na péči a další dávky pěstouny dostávají blízko k průměrnému platu - ovšem jen ty, kteří se starají o těžce postižené děti. V případě Downova syndromu peníze moc motivující nejsou a je nutné se vytrvale dohadovat s úřady - například manželé Součkoví na Davida s Míšou berou necelých sedm tisíc korun. Podstatně horší jsou ovšem služby. Pěstouni bývají unavení z monotónní vyčerpávající péče, nedostatku času pro sebe a nemožnosti si od dětí odpočinout. Odlehčovací služby přitom u nás téměř nefungují. "Pořád mi chodí nějaké nabídky pomoci, ale jsou to samá školení," říká otráveně výše zmíněná pěstounka Karolína Pohořalá, která s manželem a svými zdravými dětmi běhá orientační běh a o víkendech složitě řeší, jak se zúčastnit závodů. "Školení mě nezajímají, tak jsem jim napsala, ať se ozvou, až budou mít nějaké hlídání."

Miloslav Macela z ministerstva práce říká, že připravovaná reforma by měla právě tohle změnit a pěstouny motivovat, aby se nebáli náročnějších dětí. Nově budou mít právo k platu čerpat peníze na podpůrné služby, takže pokud se starají o vážně postižené dítě, jejich příjem může dosáhnout až na 32 tisíc. A další peníze stát pošle podpůrným agenturám, s nimiž pěstoun uzavře smlouvu. "Peníze budou garantované ze zákona, žádné nejisté granty," slibuje Macela.

Klíčový zákon, kterým by reforma měla začít, nyní čeká ve sněmovně na schválení. I v podpůrném systému tahle forma pěstounství ovšem vředy zůstane hlavně příběhem inspirativního osobního nasazení. Někdy až na samé hranici možného.

Byla jsem svůj nejlepší klient

Středočeskou vesničkou duní hudba z filmu Cikáni jsou do nebe, opakovaný příkaz "Kevine, okamžitě to ztiš!" nemá ale proti decibelům z reproduktorů auta žádnou šanci. Dvanáctiletý hoch před chvílí návštěvě přehrál pár šlágrů na kytaru, předvedl bicepsy i zavírací nůž a teď se usazený v autě spokojeně pohupuje do rytmu oblíbené hudby. "Bylo mi celkem jedno, jestli dítě bude bez ruky, bez nohy nebo puntíkované," říká Daniela Dolejšová, když se jí podaří Kevina přesvědčit, aby muziku ztlumil. "Ale věděla jsem, že nechci Roma. Takže teď mám dva."

Jednačtyřicetiletá žena má za sebou tragédii, která by slabší povahu nadobro zlomila. V chladné světnici staré chalupy leží na posteli její syn Lukáš - má poškozených 90 procent mozku a už jedenáct let je ve stavu bdělého kómatu. Občasný úsměv je jeho jediný projev kontaktu. Když bylo Lukášovi sedm měsíců, hlídal ho Dolejšové tehdejší přítel a z dodnes ne zcela jasných důvodů zdravé batole zbil tak brutálně, že lékaři přirovnali rozsah zranění k následkům srážky s kamionem.

Pachatel byl osvobozen pro chvilkovou nepřičetnost, proti čemuž Daniela Dolejšová stále bojuje, justiční rozměr téhle medializované kauzy ale nechme tentokrát stranou. "Dva roky jsme strávili s Lukášem v nemocnici," vzpomíná matka na nejtěžší období svého života. "Po návratu jsem chtěla další dítě, ale vzhledem k tomu, co se stalo, jsem nebyla schopna dalšího vztahu s mužem. A když už jsem žila v bezbariérovém bytě a starala se o Lukáše, řekla jsem si, proč si nevzít dítě s postižením."

Schvalovací procedura se zpočátku zadrhla, protože posudková lékařka se postavila proti - s argumentem, že v přítomnosti Lukáše by mohlo jiné dítě trpět. "Jako by mu v ústavu bylo líp," kroutí hlavou Dolejšová, "v jednu chvíli se mě zeptala, jestli by nebylo lepší počkat - myšleno, až Lukáš zemře." Matka se nevzdala a právo stát se pěstounkou si nakonec vymohla. Původní předsevzetí nebrat si agresivní, chronicky nemocné nebo romské dítě (bála se známého "volání krve" v období puberty) šlo stranou ve chvíli, kdy v jednom dětském domově potkala Leonku - slabozraká romská dívka s dětskou mozkovou obrnou a mentální retardací se tak živě zajímala o kočárek s Lukášem, že si ji paní Dolejšová přivezla domů. V rámci posilování identity, s níž měla Leonka problém, časem

následoval lehce mentálně retardovaný a hyperaktivní Kevin, který je naopak ze svého romského původu nadšený, a nakonec Filip – bystrý kluk s těžkým rozštěpem páteře.

Stále rostoucí rodina dětí se speciálními potřebami Danielu Dolejšovou totálně zaměstnávala a pro Lukáše navíc nemohla sehnat žádné zařízení, které by bylo ochotné se o něj přes den starat. "Musela jsem ho sama založit, abych vůbec mohla pracovat a normálně žít," říká rázná žena, jak vznikl nápad založit centrum Filipovka, vůbec první organizaci poskytující v Praze asistenční služby v domácnostech. "Stala jsem se nejlepším klientem vlastního sdružení," dodává.

Nyní už Daniela Dolejšová vedení sdružení předala a věnuje se naplno svým dětem. Pomáhá jí zdravotní sestra placená pojišťovnou, ale i tak je pro ni pěstounství prací víc než na plný úvazek.

"Jenom obíhání posudků pro přiznání různých **sociálních** dávek zabere spoustu času," vysvětluje matka čtyř dětí, "naše praktická lékařka říkala, že kdyby měla ještě jednu rodinu jako my, tak nedělá nic jiného."

Děti ji od pohledu milují, což bývá další "výhoda" **péče** o děti s postižením – jsou vděčnější a méně řeší vlastní identitu a biologické rodiče. "Kevin jako správný Romák pouze strádal tím, že nemá otce," říká se smíchem Dolejšová, "takže občas přivedl někoho domů, jednou přišel s bezdomovcem, který byl ochotný si mě vzít."

Život uprostřed svérázných dětí ji naplňuje a štve ji vlastně jen věčné papírování a existenční starosti – Dolejšová například kritizuje chystanou reformu, která prý finančně pomůže pěstounům s jedním nebo dvěma dětmi, ale ne už velkým rodinám. A největší starosti jí dělá budoucnost. Na děti je sama a vzala si půjčku na koupi chalupy, kterou jim chce jednou předat, aby měly kde žít, až vyrostou, a neskončily znovu v **ústavu**. Do té doby má statečná matka vcelku jasný plán: "Prozatím jsem si zakázala umřít." fotogaleri klávků najdete na www.respekt.cz/fotogalerie

"Zdravé už máme. Tak proč si brát další?" (Ivana Součková) Příchod z kojeneckého **ústavu** může být velmi dramatický. "Věděla jsem, že nechci Roma. Takže teď mám dva." (Daniela Dolejšová)

Foto: Stačí překonat strach. (Ivana Součková s Míšou a Davidem)

Foto: Prcani, kteří dávají životu smysl. (Nahoře rodina Karolíny Pohořalé, dole Míša se sestrou)

Foto: Koupila jsem jim dům a zakázala si umřít. (Daniela Dolejšová a její děti)

Foto Matěj Stránský

Název: Postižení nemusí žít jen v ústavu
Zdroj: Žďárský deník
Datum: 22.05.2012
Str.: 1
Číslo: 119
Rubrika: Titulní strana
Autor: LENKA MAŠOVÁ
Odkaz: <http://www.zdarsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VVNZ

Klíčová slova: sociální (4), sociálních (2), služeb (2), transformace, služba

Postižení nemusí žít jen v ústavu

V Bystřici postaví chráněné bydlení

Bystřice nad Pernštejnem – Dva domky pro dvanáct handicapovaných klientů Ústavu **sociální** péče v Křižanově vyrostou v příštím roce v Bystřici nad Pernštejnem.

Chráněné bydlení vznikne na části pozemku, na němž dosud stojí bývalá mateřská školka Korálky a který vedení Bystřice nabídlo kraji za tímto účelem k odkupu.

Kraj chce jenom část pozemku

"Nabídli jsme cenu dvě stě korun za metr čtvereční a zbourání dvou pavilonů školky. Geodeti teď provedou katastrální zaměření, protože pozemek se musí rozdělit, a připravuje se projekt po stavební povolení a územní řízení," vyjádřil se starosta Bystřice Karel Pačiska.

Investorem stavby domků na dvanácti stech metrech čtverečních bude Kraj Vysočina. Druhá část pozemku i s částí komplexu nefunkční mateřské školky Bystřici zatím zůstane.

Krajský úřad podle mluvčí Jitky Svatošové připravuje projekt na získání evropské dotace na pořízení objektu školky a následnou stavbu chráněného bydlení. "Pokud budeme mít štěstí a projekt vyjde, rádi bychom v příštím roce zahájili stavbu. Plánují se dvě domácnosti a společný prostor pro denní aktivity na jednom pozemku," vysvětlila krajská mluvčí Svatošová. Program podpory **transformace sociálních služeb** lidem s lehčí formou postižení umožňuje začít vést podobný život, jako vedou zdraví lidé. Jsou s podporou schopni žít v malých domácnostech, vykonávat běžné činnosti či pracovat například v chráněných dílnách. Nemusejí tak svůj život trávit výhradně za zdmi ústavu, když to jejich zdravotní stav nevyhnutelně nevyžaduje.

dokončení na straně 2

Postižení nemusí...

dokončení ze strany 1

"V každém z těchto domků by mělo žít šest lidí, kteří vzhledem ke svému postižení, ale i imobilitě budou potřebovat vysokou míru podpory ze strany personálu. Nové bydlení jim ale přinese možnost žít běžným způsobem života, tak jak je přirozené pro jejich vrstevníky a ostatní lidi v běžné společnosti," informovala ředitelka Ústavu **sociální** péče v Křižanově Marie Bartošková. "Bystřice získá další obyvatele a vznikne tam nová pobytová **sociální služba**," doplnila ředitelka Bartošková.

Stavba jednoho domku by Kraj Vysočina měla odhadem vyjít na asi sedm milionů korun. "Nyní se připravuje a zpracovává investiční plán, kde budou finanční náklady upřesněny," doplnila Jitka Svatošová s tím, že na zajištění provozu chráněného bydlení a **služeb** s různou frekvencí aktivit bude potřeba asi deset zaměstnanců.

Podobné dva domy pro lidi s lehčím stupněm zdravotního postižení se loni začaly stavět i ve Velké Bíteši. Další tři vzniknou v nedaleké Náměšti nad Oslavou. V obou místech pak bude žít více jak dvacítka klientů Ústavu **sociální** péče v Jinošově.

"Bydlení ve Velké Bíteši bude dokončeno už letos po prázdninách. Následovat budou další domky v Náměšti nad Oslavou, kde se na podzim otevře i společné zázemí pro společné aktivity klientů," uvedl radní Kraje Vysočina pro oblast **sociálních** věcí Petr Krčá

Název: Postižené ženy z Hliňan se připravují na normální život, jejich ústav skončí
Zdroj: Ústecký deník
Datum: 23.05.2012
Str.: 3
Číslo: 120
Rubrika: Ústecko
Autor: JITKA HADAŠOVÁ
Odkaz: <http://www.ustecky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VLSU

Klíčová slova: sociálních (3), transformace (2), služeb, službách

Postižené ženy z Hliňan se připravují na normální život, jejich ústav skončí

Trmice/Hliňany – Kdo je, zeptala se Eva Fakanová, než pustila návštěvníky do bytu. Zastihli ji v plné práci, zrovna nandala prádlo do pračky a přemýšlela, co bude vařit k obědu. Ještě před tím ji čekal nákup potřebných potravin. Běžné starosti běžných žen v domácnosti, nic zvláštního. Jenže tato žena je zažívá poprvé v životě. Coby letitá klientka Domova pro osoby se zdravotním postižením v Hliňanech nikdy žádné starosti neměla, ovšem ani radosti. A dokonce ani lidská práva. Ještě v nedávné minulosti totiž žilo ženské osazenstvo v hliňanském zařízení hůř než ve vězení. Handicapované ženy tu měly sice střechu nad hlavou a dostaly najíst, ale prakticky nic víc. Mnohé neopustily zdi nehostinného velkokapacitního ústavu celé roky, v místnostech, kde měly jen postele, jich přebývalo i 9. Chyběly skříňky, kam by si mohly schovat své věci. Ostatně, stejně žádné neměly, vše patřilo všem. Neznaly, co je soukromí, i toalety byly bez dveří. Nejpostiženější klientky do poslední chvíle, než tomu zamezil zákon, trávily většinu času zavřené v klecových lůžkách.

Umí krupicovou kaši

Zažila to i Jaruška Kuruczová. Ještě před několika lety vůbec netušila, že život může být jiný. Aže i ona se svým postižením ho může žít. Teď se tomu učí a užívá si to. "Baví mě vařit, umím krupicovou kaši," pochlubila se. Není to tak dlouho, co měla problém se obléknout a dnes už si dokáže jít oblečená i nakoupit.

Před třemi lety převzal hliňanský ústav od města Ústí Ústecký kraj. A zapojil jej do projektu **transformace sociálních služeb**, který realizuje ministerstvo práce a **sociálních** věcí. Většinu nákladů, které v celém Česku dosáhnou asi 1,3 miliardy korun, hradí Evropská unie. Cílem je umožnit klientům nejhorsích ústavů opustit je a začít žít podobně jako zdraví lidé v běžných domácnostech, jen s potřebnou podporou.

"V 1. etapě nyní připravujeme rekonstrukci budovy bývalého kojeneckého ústavu v Teplicích, který jsme pro tyto účely dostali, a výstavbu tří nových domků v Trmicích. Kopat bychom rádi začali už v září či v říjnu," uvedla vedoucí Domova pro osoby se zdravotním postižením v Trmicích Lenka Reichelová, která má přípravu hliňanské **transformace** na starosti.

V každé ze zmíněných lokalit je plánováno zřízení dvou domácností, vždy pro šest žen či mužů, plus zázemí pro obslužný personál. Když vše půjde bez problémů, prvních 24 klientek bude moci opustit

Hliňany na podzim příštího roku," uvedla Reichelová. V2. etapě podle ní ještě vyrostou podobné domky pro 12 handicapovaných v Ústí, na rozhraní Stříbrníků a Kočkova. A to nejpozději do roku 2015, kdy hliňanský ústav definitivně zanikne. Volná místa, která neobsadí ženy odtud, jichž z původních 75 žije už jen 33, doplní klientky či klienti z jiných ústavů. Stejně důležité jako připravit jim nové bydlení je připravit i ženy samotné. K tomu účelu slouží trmický cvičný byt. "Učí se všemu od základů, vše je pro ně nové. Nikdy nehosподаřily s penězi, nenakupovaly, neuklízely, neznaly, co to je dojít si k holiči nebo vyrazit na výlet. Neuměly si ani namazat chleba, to teď měníme, jak tady, tak i v ústavu. Jde to pomalu, ale jde," dodala Reichelová. Souhlasí s tím i Kateřina Kmochová, pracovnice v **sociálních službách**, která na ženy ve cvičném bytě dohlíží. "Dělají pokroky, určitě to zvládnou," je přesvědčena.

"Ústav v Hliňanech zanikne do roku 2015. V první etapě připravujeme opravu budovy bývalého kojeneckého ústavu v Teplíčkách a stavbu tří nových domků v Trmicích." Lenka Reichelová

Foto: OSAMOSTATNĚNÍ. Klientky Domova pro osoby se zdravotním postižením se musí připravit na samostatný život. Zařízení totiž do konce roku 2015 skončí.

Foto: Deník/Karel Pech

Název: Bývalá škola se změní na chráněné bydlení
Zdroj: Znojemský deník
Datum: 24.05.2012
Str.: 3
Číslo: 121
Rubrika: Znojemsko
Autor: (ipe)
Odkaz: <http://znojemsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VJRZ

Klíčová slova: bydlení (5), chráněným, bydlením, chráněné

Bývalá škola se změní na chráněné bydlení

Olbramovice – Záměr postavit dům s **chráněným bydlením** pro čtyřicet seniorů mají v městyse Olbramovice. V současné době podávají výzvu pro zpracování projektové dokumentace. "Chceme přestavět nevyužívanou budovu základní školy tak, aby mohla sloužit jako nové **bydlení** pro důchodce či klienty se zdravotním postižením. Nepředpokládáme, že bychom zde ubytovali osoby vyžadující nepřetržitou péči," vysvětlil starosta Olbramovic Roman Hybler.

Vše je zatím ve fázi plánování. "Poté, co vítězná firma zhotoví projekt, zjistíme, kolik financí budeme potřebovat. Pak teprve můžeme žádat o dotace a zjistíme, zda je náš plán reálný," dodal Hybler. V městyse již jeden podobný dům funguje. "O **bydlení** byl velký zájem, proto jsme se rozhodli bývalou školu využít tímto způsobem. Předpokládáme, že asi čtyři byty budou bezbariérové. Plánujeme zde vybudovat osmnáct malometrážních bytů o rozloze čtyřicet metrů čtverečných. Dispozičně budou řešeny jako pokoj s kuchyní a příslušenstvím," přiblížil starosta.

Nabídku na nové **bydlení** neomezují zástupci městyse pouze na místní důchodce. "Rádi přijmeme každého, kdo se přihlásí. Omezující podmínkou bude pouze finanční samostatnost a dostatečná výše starobního či invalidního důchodu," zakončil starosta. Bývalá škola se nachází v centru městyse a je historickou budovou z roku 1897. Před třemi lety se z ní děti přemístily do nové nástavby na druhé budově školy. Sloučil se tak první i druhý stupeň.

co je **chráněné bydlení**? – komplexní ubytovací služba, která umožňuje vést klientům samostatný život – domovy, penzióny pro důchodce, domy s pečovatelskou službou, azylové domy, domy na půl cesty, noclehárny, terapeutické komunity, podporované **bydlení** Zdroj: www.mpsv.cz

Název: Fotograf a pedagog Jindřich Štreit zaštití svým jménem přeměnu sociálních služeb
Zdroj: Opavský a Hlučinský deník
Datum: 25.05.2012
Str.: 8
Číslo: 122
Rubrika: Kultura regionu
Autor: ZUZANA URBÁNKOVÁ
Odkaz: <http://www.opavsky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VSQQ

Klíčová slova: sociálních (2), služeb (2), transformace, transformaci

Fotograf a pedagog Jindřich Štreit zaštití svým jménem přeměnu sociálních služeb

"Jediná spravedlnost na světě je ta, že slunce svítí pro všechny stejně"

Opavsko – Světznámý fotograf a pedagog Institutu tvůrčí fotografie Slezské univerzity v Opavě Jindřich Štreit se stal garantem **transformace sociálních služeb** v celé České republice. "To pro mě znamená navštívit s výstavou, která již byla v Ostravě, Jihlavě či Pardubicích, všechna krajská města a tento projekt představit. To se týká také Opavy," podotkl Jindřich Štreit.

Renomovaný fotograf má kromě toho obrovské množství dalších výstav a aktivit souvisejících s jeho profesí. Vyjmenujme alespoň některé z nich.

Ve středu 6. června bude v třebíčské Galerii Malovaný dům přítomen vernisáž svých fotografií z cyklu Lidé Vítkovska. Vernisáž začíná v 17.00 hodin a úvodní slovo pronese starosta Vítkova Pavel Smolka. Výstava v Třebíči potrvá do 22. července.

Pokud vás volný čas či pracovní povinnosti přivedou do Litoměřic, neměli byste si nechat ujít výstavu s názvem Hledat anděla. Jindřich Štreit zde představuje cyklus fotografií z Psychiatrické léčebny v Kroměříži, a to až do pátku 29. června.

V pondělí 11. června se v Muzeu Českého krasu Beroun koná vernisáž fotografií z cyklu Chlévská lyrika.

V benediktinském opatství Emauzy – Křížová chodba až do 30. září naleznete společnou výstavu Štreitova díla a keramických kachlí mentálně postižených autorů nazvanou Jedno světlo. Tato

o jediné akce je na pozvánkách uvedena těmito slovy: "jediná spravedlnost na světě je ta, že slunce svítí pro všechny stejně". Život místo ústavu. To je název fotografické výstavy podporující **transformaci sociálních služeb** v ČR. Výstavu Jindřich Štreit uvede v úterý 5. června v prostorách OC Forum v Ústí nad Labem.

Do soboty 2. června si pak můžete v pardubickém klubu Sv. Anežky prohlédnout výběr z cyklu fotografií nazvaný Jsme z jedné planety, v němž Jindřich Štreit svým objektivem zachytil příběhy cizinců, kteří u nás našli druhý domov. Pominout nemůžeme ani výstavu Štreitových fotografií z cyklu Chlévská lyrika, která bude ještě více než rok k vidění v Národním zemědělském muzeu v Praze.

Foto: JINDŘICH Štreit (vpravo) a Tomáš Halík na jedné ze Štreitových výstav.

Foto: Archiv

Foto: CHLÉVSKÁ LYRIKA. Štreitova výstava v Národním zemědělském muzeu v Praze.

Název: Nespěchejme, pistoli nám u hlavy nikdo nedrží, říká ředitelka kojeňáku
Zdroj: iDnes.cz - ona
Datum: 30.05.2012
Číslo: 151
Rubrika: OnaDnes.cz / Maminka
Autor: Viktor Vondra, magazín Otvíráme
Odkaz: http://ona.idnes.cz/rozhovor-s-reditelkou-kojenaku-o-pestounske-peci-fvj-/deti.aspx?c=A120529_144833_deti_job

Zkratka zdroje: YSON

Klíčová slova: transformaci, transformace, službou, sociálně

Nespěchejme, pistoli nám u hlavy nikdo nedrží, říká ředitelka kojeňáku

Dětská centra, někdejší kojenecké ústavy, pečující o děti do tří let věku, přestanou k 1. lednu 2014 existovat. Jejich roli mají převzít pěstounské rodiny. O tom, jaké problémy připravovaný krok přináší, i o alternativním řešení hovoří Jaroslava Lukešová, ředitelka Dětského centra při Fakultní Thomayerově nemocnici v Praze, a jeho psycholožka Markéta Hrdličková.

K rušení center máte vážné výhrady. Zároveň říkáte, že **transformaci** péče o děti považujete za nutnou...

S ministerstvem se skutečně shodujeme v tom, že pokud jde o děti a jejich postavení v systému péče, je změna nutná. I my tu potřebu cítíme. V základních pilířích reformy mezi námi nejsou žádné rozpory. Zároveň ale musíme připomenout, že v dětských centrech **transformace** už dávno probíhá a změny oproti stavu před dvaceti, pětadvaceti lety jsou zásadní.

V čem jsou dnes dětská centra jiná?

Už dávno například neplatí obraz někdejších kojeneckých ústavů, kdy na dvacet dětí připadala jedna sestřička. To je minulost. Zřídili jsme oddělení rodinného typu, tzv. rodinky, kde na jednu sestřičku připadá pět šest dětí, od 1. ledna jsme navíc otevřeli další zácvikové místnosti pro matky s dětmi. Soustřeďujeme se také na práci s biologickou rodinou a podílíme se i na přípravě budoucích adoptivních rodičů.

Mimochodem, prakticky všechny děti zase vracíme do biologických rodin, nebo odcházejí do pěstounských rodin či k adoptivním rodičům. Jen zlomek jich odsud odchází do dětského domova - za letošek to byly jen dvě. Dovršily tři roky, situace v jejich rodinách nebyla vyřešena, ale děti nemohly jít do pěstounské péče, protože rodiče nebyli zbaveni rodičovských práv. S tím my bohužel nemůžeme vůbec nic dělat.

A v čem jste nenahraditelní?

Pracujeme například s drogově závislými matkami, umožňujeme jim, aby u nás s dětmi mohly po porodu pobývat, a nepřetrhlo se tak pouto mezi matkou a dítětem, a zároveň se mohly ambulantně léčit. Protože pro řadu z nich je právě dítě motivací k léčbě. Podobně pracujeme i s alkoholičkami.

Další důležitou službou, o které veřejnost příliš neví, jsou utajené porody. Existují matky, které potřebují z nejrůznějších závažných důvodů utajit své těhotenství. Těm umožňujeme, aby tu měsíc, půldruhého před porodem anonymně pobývaly, v nemocnici pak mohou porodit a v klidu se rozhodnout, zda dají dítě k adopci, či si ho nechají.

A spolupracujeme například i s o. s. Malíčkem, díky němuž má každé zdejší dítě svého dobrovolníka, na něhož se může emočně vázat, sdílet s ním volný čas... U nás totiž nejsou jen děti, které sem byly umístěny z rozhodnutí soudu, třeba proto, že byly týrány, hodně dětí k nám dávají rodiče dobrovolně - protože se o ně z nejrůznějších důvodů nemohou, neumějí nebo nechtějí starat.

Ale právě tuhle roli by přece mohli plnit profesionální pěstouni...

Ano, my také snahu ministerstva posilovat pěstounskou péči jen vítáme. Je opravdu důležitá a velmi tu chybí. Konkrétně v našem zařízení je spousta dětí, které by mohly jít zítra domů, do pěstounských rodin, jenže my ty rodiny nemáme. Není jich zkrátka zdaleka tolik, kolik by jich bylo potřeba. A je tu spousta dalších úskalí.

S posílením pěstounské péče by měla pomoci kampaň, pěstouni by měli být také lépe ohodnoceni. Takže je reálná naděje, že se situace v tomto ohledulepší. Jaké problémy tu pak zůstávají? Neshodneme se v rychlosti, s jakou se mají dětská centra rušit. Dnes máme v republice 34 těchto zařízení. Rozhodně si nemyslíme, že by musela všechna existovat v budoucnu. Jsme toho názoru, že je možné snížit jejich počet, transformovat je v zařízení malého typu pro maximálně dvacet třicet dětí a ponechat je jen v regionech, kde je to potřeba.

Je potřeba pracovat hlavně na tom, aby soudy nerozhodovaly o dětech dva, dva a půl roku. To je katastrofální. Dětem běží čas a je nepřijatelné, aby trávily tři roky v ústavu, protože si jejich případ přehazují soudy. A podobné je to s adoptivními - žadatelé o adopci na ni dnes u nás čekají v průměru dva roky. Proč tak dlouho, když absolvovali všechny kurzy a splnili všechny povinnosti? Proč by nestačilo třeba jen půl roku?

Potřebuje tedy podle vašeho názoru reforma přesnější, konkrétnější plán?

Myslíme si, že není moudré rušit dětská centra k roku 2014, protože je tu velké množství nezodpovězených otázek a nemáme ještě promyšlené další kroky. Vezměte si, že v dětských centrech je mnoho dětí se žloutenkami, dětí HIV pozitivních. Těžko si představit, že se pro ně hned najdou pěstounské rodiny. Máme tu i hodně dětí s drogovou anamnézou, které se narodí s abstinčním syndromem a musí být dlouho léčeny, vyžadují odbornou péči. Jak bude zajištěno, aby se jim jí dostalo v pěstounských rodinách?

Anebo jiný problém - máme tu děti, třeba těžce postižené, za nimiž maminky docházejí, ale nepřejí si, aby jejich děti byly umístěny do pěstounských rodin, nedovedou si představit, že by za nimi docházely tam. Protože potřebují tu neutrální půdu, místo, kde je nikdo nebude soudit nebo nějak hodnotit. I tohle přece musíme brát v úvahu. Pro některé děti je aktuálně dětské centrum jediná varianta, bohužel. A my se jen můžeme snažit, aby jich bylo co nejméně.

Proti tomu lze namítnout, že existují země, které žádná dětská centra nemají, přitom se nepochybně potýkají se stejnými problémy a řeší je.

Ano, v Německu mají malá **sociálně** pediatrická centra, která patří pod ministerstvo zdravotnictví, Velká Británie nebo Spojené státy preferují pěstounskou péči a žádná zařízení tohoto typu nemají. A zrušily je i některé postkomunistické země, Slovensko, Polsko a Ukrajina například - to všechno je pravda. Ale také je pravda, že podle aktuálních výzkumů, které dělali ve Spojených státech, nedopadají děti, jež strávily dětství v pěstounské péči, příliš dobře. Je to pochopitelné, protože v dětství projdou mnoha rodinami, nelze totiž nijak zabránit tomu, aby pěstoun dítě vrátil, pokud péči přestane zvládat.

Ovšem existují zase průzkumy o tom, jak si vedou děti, které prošly u nás ústavní péčí, podle nich nedopadají o nic lépe. Vysoké procento jich skončí bez domova na ulici, vysoké procento v dospělosti spáchá trestný čin...

Tady je ale potřeba rozlišit dvě věci - jednak zařízení typu dětských center, která jsou určena pro děti do tří let, a pak dětské domovy, což se chybně směšuje. Samozřejmě že děti, které projdou dětským centrem a pak rovnou přejdou do dětského domova dopadnou většinou ne úplně dobře. V tom se s ministerstvem naprosto shodujeme. Ale zachovejme malá dětská centra, kam budeme umisťovat děti, pro které neexistuje jiná možnost. Zachovejme je s vědomím, že je to možnost poslední, snažme se, aby tu byly co nejkratší dobu - ale neberme jim ji. Za čas se třeba ukáže, že už nejsou potřeba, tak prostě zaniknou. Ale k tomu si přece nemusíme stanovovat žádné datum. Pistoli nám snad u hlavy nikdo nedrží.

URL| http://ona.idnes.cz/rozhovor-s-reditelkou-kojenaku-o-pestounske-peci-fvj-/deti.aspx?c=A120529_144833_deti_job

Název: Českbudějovické centrum Prevent chce více pomáhat ženám
Zdroj: Právo
Datum: 28.05.2012
Str.: 15
Číslo: 124
Rubrika: Jihozápadní Čechy
Autor: Vladimír Vácha
Odkaz: <http://pravo.novinky.cz/>
Zkratka zdroje: DCPR

Klíčová slova: bydlení (3), chráněné

Českbudějovické centrum Prevent chce více pomáhat ženám

Českbudějovické centrum Prevent nabízí jako jediné v Jihočeském kraji dočasné **bydlení** a podporu lidem, kteří se vracejí z léčby závislosti na drogách či alkoholu.

"V současné době plánujeme rozšíření možnosti ubytování pro ženy a matky s dětmi. Samozřejmě uvítáme od veřejnosti jakoukoliv pomoc. Naši klienti se ocitají v situaci, kdy pro mnohé není možný návrat do původního bydliště, jejich vztahy jsou na pokraji rozpadu, přátelé pouze z okruhu drogově závislých. Mnozí mají dluhy, hrozí jim exekuce, navíc nemají např. ukončené vzdělání nebo jejich pracovní zkušenosti jsou takřka nulové. Proto jsou v tomto náročném období ohroženi tím, že znovu spadnou do závislosti," popsal Právu situaci, v níž se snaží Prevent lidem usilujícím o návrat k běžnému životu pomoci, vedoucí doléčovacího centra Jiří Koreš.

Dodal, že doléčovací centrum poskytuje vedle intenzivního doléčovacího programu s přísným režimem také **chráněné bydlení**. V současnosti disponuje centrum kapacitou jedenácti míst – sedmi pro muže a čtyř pro ženy. Klienti si ubytování hradí, ale například proti mnohým ubytovnám mají zajištěné

bezpečné a čisté prostředí.

"Vzhledem k tomu, že jsme zaznamenali větší zájem o naše služby ze strany žen a matek s dětmi, rádi bychom **bydlení** pro ně rozšířili. Bohužel vybavení pokojů a společných prostor není ideální. Dotace jsou rok od roku nižší a k obnově vybavení nedostačují," postěžoval si Koreš. Občanské sdružení Prevent proto prosí občany, pokud vlastní nějaký nepotřebný či nevyužívaný spotřebič, aby se obrátili prostřednictvím mailu na Petru Podzimkovou podzimkova@osprevent.cz. "Důležité pro nás je, aby daný spotřebič nebyl příliš starý či opotřebovaný. Preferujeme samozřejmě takové, které dlouho vydrží," zdůraznila Petra Podzimková.

Mutace - Právo - jihozápadní Čechy

Název: V novém domově najdou místo i lidé s Alzheimerem
Zdroj: Mladá fronta Dnes
Datum: 29.05.2012
Str.: 2
Číslo: 125
Rubrika: Severní Čechy
Autor: Tomáš Kassal
Odkaz: <http://zpravy.idnes.cz/mfdnes.asp>
Zkratka zdroje: DCMF

Klíčová slova: sociálních (3), péči (2), péče (2), ústavů, sociálního, sociální
V novém domově najdou místo i lidé s Alzheimerem

V regionu jsou nyní dva speciální domovy pro důchodce, kde se mohou kvalifikovaně postarat o lidi trpící Alzheimerovou chorobou nebo stařeckou demencí. Jeden byl včera otevřen v Žatci. Jak to tu vypadá?

ŽATEC Nový Domov se zvláštním režimem se včera slavnostně otevřel v Žatci. Služby současného domova důchodců rozšíří o denní stacionář a hlavně o **péči** o lidi starší 50 let s Alzheimerovou chorobou a stařeckou demencí. Ti potřebují zvýšený dohled na uzavřeném oddělení. To v Žatci dosud chybělo. Nový domov se 46 místy ale bude sloužit lidem z celých severních Čech.

"Klienty začneme přijímat 1. června. S naplněním nebude problém. Z našeho domova přesuneme dva důchodce. Přestěhovat se sem mohou lidé z lůžek následné **péče** v nemocnici nebo z jiných **ústavů** v kraji," uvedla vedoucí **sociálního** úseku domova Marie Jobová.

Nemocní ze Žatecka, kteří trpí Alzheimerovou chorobou či stařeckou demencí, museli být až dosud většinou umístěni v domovech v Jirkově, Chomutově či Bystřanech u Teplic. Nejbližší domov se zvláštním režimem je ve Vroutku na Podbořansku. Ve všech těchto zařízeních se nyní mohou uvolnit místa, pokud se někteří klienti rozhodnou přestěhovat do Žatce.

60 milionů

Stavba domova se 24 pokoji na dvou patrech, kaplí či společenskou místností v přízemí stála Žatec zhruba 60 milionů korun. Přes 46 milionů korun ale město získalo jako dotaci od ministerstva práce a **sociálních** věcí. Právě jeho šéf Jaromír Drábek včera domov otevíral. "Chci popřát všem, co tu budou pracovat, aby měli radost z pomoci druhým. Klientům přeji, aby se tu cítili příjemně," vzkázal Drábek. Pásku slavnostně přestříhl spolu s krajskou radní Janou Ryšánkovou, starostkou Žatce Zdeňkou Hamousovou a ředitelem domova Josefem Kolertem.

V nově zařízených pokojích jsou samozřejmostí polohovací postele nebo **sociální** zařízení pro lidi, kteří mají potíže s pohybem. Podstatné ale je, že každé patro se dá zvlášť uzavřít a je na něm zdravotnický personál. To jsou nutné podmínky pro domov se zvláštním režimem. Nemocní totiž kvůli rozpadání

nervových vláken a buněk trpí výpadky paměti. Pokud by z domova mohli volně odcházet, hrozí, že se ztratí nebo zraní.

Vedle **péče** čeká nemocné v Žatci hlavně příjemné prostředí. Domov důchodců nabízí každý týden i mše, které slouží farář Vilém Marek Štěpán z nedalekých Liběšic.

Do nového prostředí se přesunou také psí terapie nebo taneční kurzy pro seniory, které v domově pořádá vozičkářka Jaroslava Panská. "Chceme tady dělat i Ples seniorů. Klienti domova při něm ukáží, co se naučili v kurzech," těší se na výuku v novém prostoru Panská.

FAKTA Potřebují stálý dohled

- Domov se zvláštním režimem v Žatci se stavěl asi 1,5 roku ve dvoře původního domova důchodců. Sloužit bude lidem, kteří ztrácejí paměť kvůli Alzheimerově chorobě či stařecké demenci a potřebují neustálý dohled.
- Ministerstvo práce a **sociálních** věcí na něj přispělo 46 milionů, Žatec zatím zaplatil 16 milionů korun. Další miliony nyní budou každý rok potřeba na provoz.
- Kapacita domova je 46 míst ve 24 pokojích, denní stacionář pojme deset lidí. V budově je také rehabilitace či ergoterapie.

"Chci popřát všem, co tu budou pracovat, aby měli radost z pomoci. Klientům přeji, aby se tu cítili příjemně."

Jaromír Drábek, ministr práce

Foto: Už přijímá Ministr práce a **sociálních** věcí včera otevřel Domov se zvláštním režimem v Žatci. Za složitým názvem se skrývá speciální domov důchodců pro ty, kteří potřebují dokonalejší **péči** a zvýšený dohled.

Foto: MF DNES

Název: Chráněné bydlení se podrobí veřejné diskuzi
Zdroj: Jindřichohradecký deník
Datum: 31.05.2012
Str.: 3
Číslo: 127
Rubrika: Jindřichohradecko
Autor: (jop)
Odkaz: <http://jindrichohradecky.denik.cz/>
Zkratka zdroje: VBJH

Klíčová slova: chráněného, bydlení

Chráněné bydlení se podrobí veřejné diskuzi

Třeboň – V poslední době jedno z nejdiskutovanějších témat v Třeboni opět dostane prostor k projednávání. V úterý 5. června budou mít občané možnost zúčastnit se veřejné diskuze ve věci výstavby **chráněného bydlení**. To by mělo vzniknout na pozemku, který dříve sloužil jako dočasné parkoviště při stavbě sídliště Hliník. Ubytování by zde měli najít současní klienti Domova v Pístině. Veřejné slyšení se uskuteční od 16 hodin v zasedací síni zastupitelstva.

